

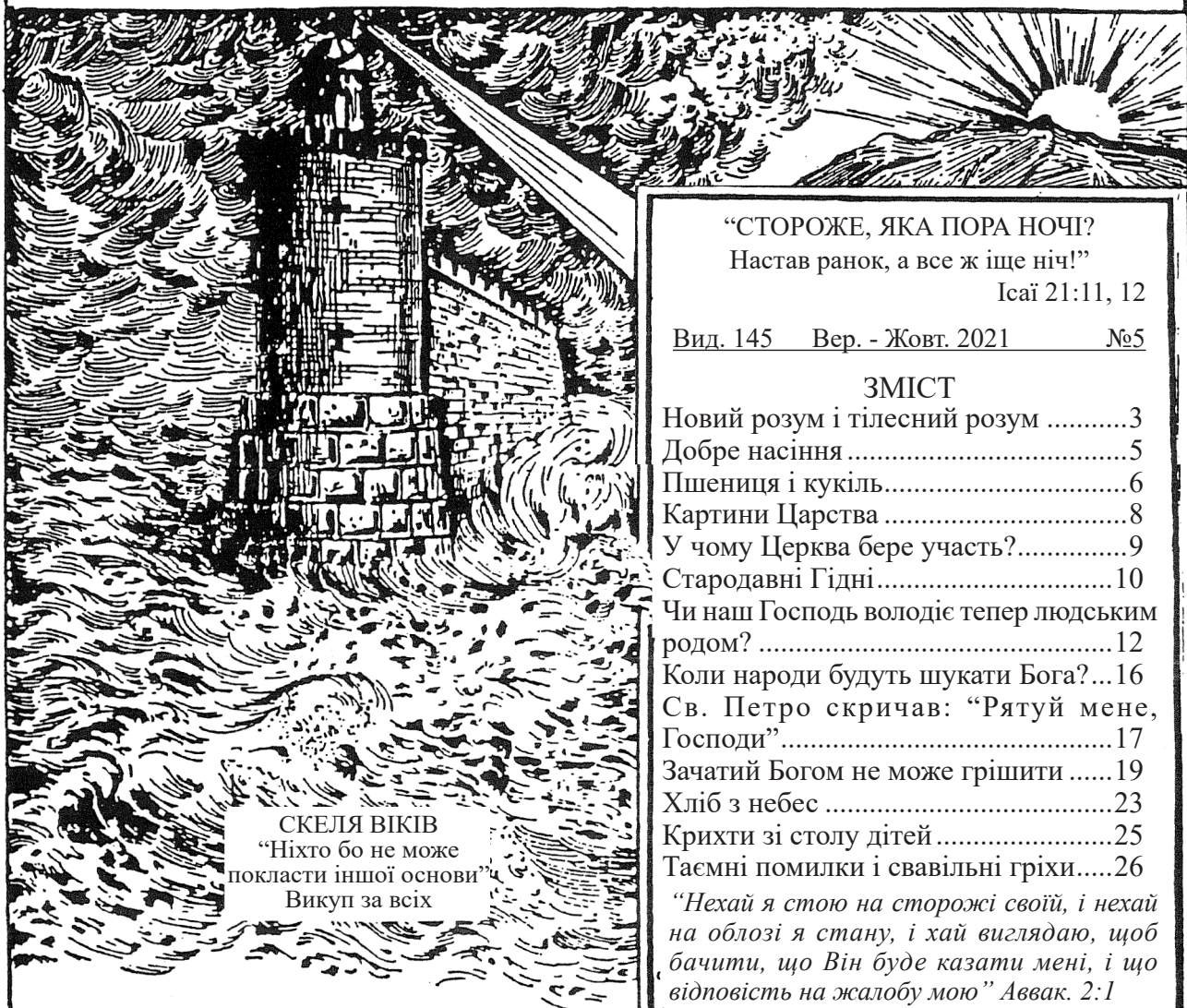

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 “Ніхто бо не може
 покласти іншої основи”
 Викуп за всіх

“СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!”

Iсаї 21:11, 12

Вид. 145 Вер. - Жовт. 2021 №5

ЗМІСТ

Новий розум і тілесний розум	3
Добре насіння	5
Пшениця і кукіль	6
Картини Царства	8
У чому Церква бере участь?	9
Стародавні Гідні	10
Чи наш Господь володіє тепер людським родом?	12
Коли народи будуть шукати Бога?... 16	
Св. Петро скричав: “Рятуй мене, Господи”	17
Зачатий Богом не може грішити	19
Хліб з небес	23
Крихти зі столу дітей	25
Таємні помилки і свавільні гріхи	26

*“Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай
на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб
бачити, що Він буде казати мені, і що
відповідь на жалобу мою” Аввак. 2:1*

“Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення” (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниця, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

НОВИЙ РОЗУМ І ТІЛЕСНИЙ РОЗУМ

“Бо думка тілесна то смерть, а думка духовна – життя та мир” (Римлян 8: 6).

Існує відмінність між Новим Розумом і Новою Волею, яку ми всі повинні помічати. Нова Воля є рішучістю Нового Розуму. Для того, щоб мати волю, щоб досягти рішучості, повинен бути відповідний розум, повинні бути знання, на яких воля може розумно вправлятися. Ми “в беззаконні народжені, і в гріху зачала нас мати наша” (Пс. 51: 7); з цієї природної тенденції ми починаємо. Наш розум, спочатку пристосований до земного, зазвичай дотримується земного, егоїстичного погляду на речі. Тоді Господь через Своє Провидіння звертає нашу увагу на деякі пропозиції і показує, що є інший шлях, “іще кращий”; що Бог тепер пропонує особливу нагороду тим, хто буде жити всупереч плоті, згідно з Його волею.

Коли людина отримує таку пропозицію, Господь каже, що вона повинна “сісти й видатки вирахувати”. Не потрібно поспішно казати: “Так, так”, а потрібно обміркувати, що це означає – яка ціна самозречення і відмови від земних уподобань. Коли вона вирахає видатки і посвятиться, її воля, її рішучість повинна бути так налаштована, щоб не дозволяти потакати плоті або підлягати її керівництву. Людина повинна постановити, що відтепер все, що є волею Бога, буде її волею, незалежно від того, розуміє вона все про цю волю чи ні. Однак, перш ніж прийняти рішення, вона повинна бачити обриси Божественної волі і деякі переваги, які з неї виникають. Таким є клас, який Отець приймає і якому дає зачаття Своім святим Духом.

Новий розум іноді може бути введений в оману помилковими міркуваннями плоті. Наш природний розум має свої уподобання, амбіції, цілі і бажання, і вони іноді висувають свої аргументи стосовно деяких речей, кажучи: “Бог ніколи не мав наміру сказати, що від цього потрібно відмовитися; Він не очікує від тебе чогось такого безрозсудного, як це!” Тоді, буває, Нове Створіння піддається обману і дозволяє плоті робити своє. Але оскільки мова йде саме про Новий Розум, він не може свідомо або добровільно погодитися на неправильну поведінку. Апостол говорить: “Бо гріх, узявши причину від заповіді, звів мене” (Рим. 7: 11). Тому нова воля, Нове Створіння, після зачаття святим Духом, веде постійний бій. Воно повинно стежити, щоб противник не намагався змусити його думати, що неправильне є правильним, а правильне – неправильним. Це – сильця, які противник розставляє для ніг Нового Створіння і використовує плоть, коли намагається в них заманити. Однак Нове Створіння у своїй волі, у своїх намірах має залишатися відданим Господу і праведності. Якщо його воля поступилася неправедності або воно проігнорувало Божу волю, то воно перестало бути Новим Створінням; тоді все нове проминуло, і все знову стає старим. Ми розуміємо, що це – стан, від якого воно ніколи не зможе оговтатися (Євр. 6: 4-6).

У зв’язку з цим апостол Яків, говорячи про спасіння душі від смерті, очевидно, має на увазі того, хто потрапляє в цей безтурботний стан, в якому новий розум потрапляє немовби в заціпеніння, і в якому старий розум бере над ним гору. Якщо ми бачимо, що хтось із Господнього

народу потрапляє в такий стан, ми повинні намагатися повернути його, при цьому “сам себе доглядаючи, щоб не спокусився й ти” (Гал. 6: 1); і ті, хто поверне його, “душу його спасають від смерті” (Як. 5: 20). Братня доброта і підтримка мають особливе схвалення від Господа. Особливе благословення отримують ті, у кого є щире бажання таким чином рятувати заблудного брата. Тим, хто успішний у такому намаганні, запропонована велика нагорода.

ЯК МИ МОЖЕМО ЗНАТИ, ЩО МИ ЗНАХОДИМОСЬ У НЕБЕЗПЕЦІ?

Можна запитати, як хтось може знати, що він рухається до цієї небезпечної позначки, щоб зупинити своє просування. Той, хто не засліплений противником, може виявити точку відхилення від єдності з Божою волею так само легко, як лінію розмежування між двома державами. Єдиною підставою, на якій ми отримали наше нинішнє становище, було наше відречення від гріха і посвячення Господу – відмова від нашої волі, повне підпорядкування Йому. У результаті ми прийшли туди, де нам була приписана заслуга Христа. Якщо ми знову повернемося назад, і наша воля до праведності стане мертвою, це, відповідно, буде означати, що існує інша воля. У нас повинна бути та чи інша воля. Якщо наша воля більше не є праведною, тоді вона перейшла межу, і такі особи, за словами великого апостола, ніколи не повертаються. “Христос... уже більш не вмирає”. Заслуга Христа більше не може бути приписана таким. Вони отримали своє благословення, і якщо вони, як каже апостол, повертаються, як “вертається пес до своєї блювотини”, то цей крок стає фатальним (2 Петр. 2: 21, 22).

Щоправда, новий розум спочатку слабкий, нерозвинений, тому Святе Письмо зображує Нове Створіння як “немовля у Христі”, як немовля в пізнанні і немовля в розвитку благодаті. Але Святе Письмо говорить нам, що так само, як ми дбаємо про немовля – особливим чином поводитимось з ним, особливим чином годуємо його, особливим чином займаємося ним і не сприймаємо його так, як сприймали б дорослу людину, – так само Господь пропонує, що Він матиме справу з усіма немовлятами в Христі. “Бог... не попустить, щоб ви випробовувалися більше, ніж можете, але при спробі й полегшення

дасть, щоб знести могли ви її” (1 Кор. 10: 13). Хто слабосилий, той має відповідні спроби. Він постачає таких молоком Слова, щоб вони могли ним зростати, і дає їм запевнення, що все буде допомагати їм на добре (Рим. 8: 28).

Тому випробування на початку відповідають слабкостям Нового Створіння. Однак у деяких випадках відомо, що в Нового Створіння на початку є, мабуть, досить багато відваги і сили – можливо, навіть більше, ніж це проявляється згодом. Такий стан, звичайно, не може бути задовільним. Ми повинні йти від благодаті до благодаті, від знання до знання, і за віком повинні бути вчителями, як каже апостол, а не потребувати того, щоб нас знову навчали перших принципів учень Христа. Тепер Бог має справу з нами як з Новими Створіннями під керівництвом Голови. Він доглядає за всіма інтересами кожного члена Тіла. Всі речі, якщо їх правильно сприймати, Господь направляє на добре кожному з нас.

Це один з великих уроків віри, який Господній народ повинен засвоїти, навіть якщо він знаходиться на цьому шляху вже довгий час. Є християни, які мають враження (або вони, принаймні, створюють його в інших), що вони зробили те і те або побачили те і те завдяки своїй мудрості. Щоправда, ми всі повинні використовувати всю мудрість і силу, яку маємо, але християнин, який покладається на себе, перебуває в дуже небезпечному становищі, і цілком ймовірно, що Господь вважатиме за потрібне дати йому урок. І хоча він зобов'язаний керувати своїм життям, щоб ходити правильними стежками, йому необхідно постійно проявляти віру в Бога і в те, що Господь доглядає його справи і керує ними, бо “від Господа кроки людини побожною ставляться міцно”. Якщо у провидінні Отця деякі обставини, пов'язані з нашими земними справами, змінюються в тому чи іншому напрямку, наші серця повинні звертатися до Господа, щоб отримати з цього урок і, тим самим, бути здатними прославити Бога. Християнин ніколи не повинен сприймати будь-яку подію як удачу або невдачу, але повинен пам'ятати, що все, пов'язане з ним, якщо він живе близько до Господа, упорядковане і направляється Господом (Пс. 37: 23).

ДОБРЕ НАСІННЯ ДЛЯ ДОБРОГО ҐРУНТУ МАТВІЯ 13: 1-9; 18-23

Заголовний текст: “Тому то відкиньте всіляку нечисть та залишок злоби, і прийміть із лагідністю всіяне слово, що може спасти ваші душі” (Якова 1: 21).

З човна наш Господь дав найбільш чудовий урок про метод, який використовує Всемогутній при вибиранні “Малої Черідки”, яку запрошує бути членами з Ісусом Христом у керуванні Його Тисячолітнім Царством. Послання Царства, тобто запрошення, – це “насіння” (що розглядається нами в наведеній притчі), яке в сприятливих умовах проростає і приносить потрібний плід розвитку характеру. Наш Господь був великим Сіячем цього доброго насіння Царства. Після Нього прийшли апостоли. З того часу Він тою чи іншою мірою використовував у цій сівбі всіх Своїх вірних.

Факт, що більшість “насіння” Божественного послання здавалася втраченою, ще не доказ того, що послання не є добрим і бажаним. Притча показує, що справжня причина знаходиться в ґрунті – в серці. Якби всі серця були правильними, то послання, насіння, принесло б скрізь багато плоду.

КРАЙ ДОРОГИ

Притча стверджує, що не всякий ґрунт є добрим, придатним, проте є натяк, що багато хто в змозі виправити і компенсувати несприятливі умови в собі. Нам не слід вгадувати, адже це одна з небагатьох притч, які Господь Сам витлумачив. Проте цей факт, здається, багато хто не помітив.

“Насіння” – послання Царства. Дехто цього не розуміє. Для таких вух це послання втрачене, тому що противник пильнує, щоб забрати його, як це символізують пташки, які повидзьобували “насіння край дороги”. [R4635] Такі слухачі, схожі на ґрунт “край дороги”, складають найчисленніший клас у кожній громаді номінальної церкви. Вони всього лише формалісти.

КАМ’ЯНИСТИЙ ҐРУНТ

“Кам’янистий” ґрунт представляє інший клас слухачів послання Царства. Для них воно звучить гарно; вони зацікавлені, але їм не вистачає глибини характеру. Вони заявляють про свої почуття і деякий час дуже активні, але їм не вистачає глибини, необхідної для розвитку характеру, придатного для використання

Господом у праці Царства, і коли приходять випробування і перевірки, вони спотикаються. Вони думали, що їх перенесуть в Царство на “квітучому ложі”, в той час як “інші борються за нагороду, долаючи криваві моря”. Немає легкої дороги в Царство. Учитель каже всім, хто хоче бути вибраною “Нареченою”: “Через великі утиски треба нам входити у Боже Царство”.

ДОБРЕ НАСІННЯ І ҐРУНТ З ТЕРНИНОЮ

Ґрунт, на якому росте тернина, багатий і дуже підходить для розвитку правильного християнського характеру, але в ньому повно насіння тернини, і такий ґрунт не може успішно родити одночасно пшеницю і тернину. Тому, як показує притча, тернина заглушує пшеницю, яка не приносить достатньо врожаю. Тернина – це не тілесні пороки і злочинні наміри, як припускають деякі. Серця, в яких переважають плотські потяги, взагалі не мають вух для послання Царства, і вони не згадуються в притчі, яка відноситься тільки до тих, хто вже не є добровільним грішником, але зовні ходить дорогою праведності. Ось слова Учителя: “А той, хто прийняв його між тернину, це той, хто слухає слово, але турботи цього світу та омана багатства заглушують те слово, і воно не приносить плоду” (Хом.). У цій частині притчі представлені також численні шляхетні люди. Є багато тих, які, коли б вони звільнилися від духа світу, від його амбіцій, багатства і впливу, від любові до добрих речей у цьому житті, приносили би багато плоду в праведності. Коли ми дивимося навколо себе і бачимо ошадливість і енергію багатьох людей у цивілізованих країнах, ми слушно кажемо: “Якби ці особи в житті дійсно звернулися на шлях Господа і позбулися земних тягарів, які величні, які благородні характеру вони б виховали”. Однак їхню силу, їхню енергію поглинули світські справи і турботи; вони не приносять плодів, потрібних в якості передумови для більш високих почестей займати місце з Христом у Його Царстві. Послання Учителя для них наступне: “Ви не можете приділяти свій час, сили і вплив світським речам і в той же час робити своє «покликання та вибрання міцним» для місця зі Мною в Моєму Царстві. Хто хоче бути Моїм учнем, нехай візьме свій хрест і йде за Мною. Де Я, там і учень Мій буде”.

“ЯКЩО РЯСНО ЗАРОДИТЕ”

“Отець Мій прославиться в тому, якщо рясно зародите”, – сказав наш Учитель. У цій притчі добрий ґрунт різниться своєю родючістю – у тридцятєро, у шістдесят і у сто раз. Чим більша віддача, тим більшою буде благовоління Отця і слава Спасителя. Це висловлювання не є крайністю, як деякі можуть думати. Нова “чудо-пшениця” іноді дає з одного зерна більше двохсот зерен. Ця притча, здається, має на увазі, що відповідальність за родючість серця, життя і характеру у великій мірі залежить від особи і від того, як вона приймає послання Царства. Ті, у кого плоди будуть найбільш рясними, найбільш розумно і старанно сприймають запрошення. Той, “хто слухає слово і його розуміє”, чиє серце перебуває в стані відданості Богу, хто позбувається перешкод, світських амбіцій, прагнень і, подібно до апостола Павла, може сказати: “На одне лиш зважаю” (Хом.), неодмінно здобуде Царство.

Недостатньо того, що ми чуємо послання Царства; недостатньо того, що в нас добрі серця або добрі наміри щодо нього; потрібно, на додаток, каже Учитель, розуміти послання Царства. Отже, потрібно вивчати Біблію. Розумні люди вважають вельми мудрим і правильним присвятити кілька років навчання для підготовки до небагатьох років земного життя. Скільки ж навчання потрібно для нашої підготовки до вічного життя і благословень Царства? Час і зусилля, віддані на розвиток характеру для Царства, витрачені мудро, і урожай у тридцятєро, у шістдесят або в сто раз свідчить про ступінь та інтенсивність нашої наполегливості. Винагорода в Царстві також буде відповідною: “Зоря від зорі відрізняється славою. Так само й воскресіння мертвих”. У Царстві будуть проявлятися різні ступені слави, але ніхто не буде прийнятний для Отця, якщо не принесе плоду у відповідній мірі: “добре” ніколи не буде сказане незаслужено.

R4634 (1910 p.)

ПШЕНИЦЯ І КУКІЛЬ МАТВІЯ 13: 24-43

Заголовний текст:

“Тоді праведники, немов сонце, засяють у Царстві свого Отця” (в. 43).

Нам запропоновано велике пророцтво у вигляді ще однієї притчі про “Царство”. Дослідження тижневої давності показало різні класи слухачів правди. Сьогоднішнє дослідження оминає всіх, окрім слухачів в якості “доброго ґрунту”, що показує, що наш Господь передбачив історію Євангельського віку. Ми проінформовані, що Він і Його апостоли сіяли виключно добре насіння, але після того, як апостоли заснули в смерті, великий противник, сатана, засіяв це пшеничне поле насінням куколю, бур’янами. Нам сказано, що на Сході таке зневажливе ставлення не рідкість. Насіння “бур’янів” сильно відрізняються від пшениці, але стебла під час росту дуже схожі, і навіть при дозріванні, поки колосся не дозріють, схожість досить велика (але не для обізнаної людини). Тоді колосся пшениці стає важким, а бур’яни, будучи легкими, прямостоячі. Тільки обізнана людина може відрізнити пшеницю від куколю в процесі росту.

Учитель дав цю притчу, щоб проілюструвати, як сатана привносить в Церкву неправду, і що діти від неправди багато в чому будуть схожі на

дітей від правди, будуть наслідувати їх. Противник не міг зіпсувати насіння Правди, посіяне Ісусом і апостолами. Він не мав права втручатися в сівбу, але йому було дозволено засіяти поле ще раз, заглушити, по можливості, пшеницю і в цілому обдурити довколишній світ щодо істинного характеру пшениці – дітей Царства.

Ми повинні тримати в розумі всемогутню силу Бога, за допомогою якої Він міг перешкодити сатані й запобігти виконанню його планів у будь-який час. Ми повинні пам’ятати, що Божественний План Віків допускає багато речей, які Бог не схвалює, а засуджує у Своїм Слові. Ми повинні пам’ятати, що Божественний План охоплює кілька віків і тільки завершена праця в повній мірі покаже Божественну Мудрість, Справедливість, Любов і Силу. Ми повинні пам’ятати, що в даний час Бог допускає, щоб гнів демонів і людей протистояв Його цілям, але тільки до того часу, поки Він направляє і в кінцевому підсумку направить їх для Своєї власної слави і для блага всіх, хто в згоді з Ним. **“ЗАЛИШІТЬ, ХАЙ РАЗОМ ОБОЄ РОСТУТЬ”**

Притча показує, що слуги запитують, чи не слід зібрати “кукіль” з-посеред “пшениці” і, тим

самим, знищити роботу ворога. Відповідь: ні, тому що в цьому випадку на пшеничному полі було б таке замішання, що це вивело би з рівноваги усю пшеницю, настільки тісно пов'язане справжнє і хибне – настільки їхнє коріння переплелось в суспільстві, в домі і т. д. Замість цього Учитель сказав, що обом слід дозволити рости разом протягом віку до часу жнив у кінці віку. Тоді “женці” повинні отримати вказівки зібрати і розділити два класи. Пшениця буде зібрана до клуні, а кукіль буде зв'язаний у снопи для спалення, щоб жодне погане насіння не вплинуло на майбутній урожай.

На особливе прохання учнів Учитель витлумачив цю притчу. Сам Ісус був сіячем доброго насіння послання про Царство. Сатана був сіячем врожаю насіння помилкових учень і обману. Час “жнив” буде кінцем цього віку, безпосередньо перед запровадженням нового віку Тисячолітнього Царства Христа. До класу пшениці будуть віднесені гідні бути разом з Христом у славі Його Тисячолітнього Царства, а збір до “клуні”, у засіки, представляє зміну воскресіння, якого зазнає пшениця. Апостол пояснює це, кажучи: “Сіється в тління, в нетління встає, сіється в неславу, у славі встає, сіється в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне [земне], встає тіло духовне [небесне]”. Таким є воскресіння цих мертвих – перше воскресіння (1 Кор. 15: 43, 44; Об. 20: 6).

Клас куколю представлений як зібраний з Царства (вірш 41) в тому сенсі, що Церква в даний час є Божим Царством у зародку – у стані поступового розвитку, підготовки до слави і праці майбутнього. Всі з класу Царства повністю посвячені Богу і зачаті Духом з метою стати Божественними духовними істотами у воскресінні. Інші, не зачаті духовно, не мають права зараховувати себе до “пшениці”, ані вважати [R4636] себе спадкоємцями Царства. Їхня присутність у Церкві Христа є непорозумінням. Їм було дозволено змішатися з пшеницею протягом століть, але в кінці віку настане зміна епох, пов'язана з запровадженням Тисячоліття.

Було би помилкою вважати, що серед тих, хто сприяє спокусі, будуть злодії і закоренілі негідники, однак серед них є ті, хто, як змальовує апостол, робить вчинки плоті і диявола: проявляє гнів, злість, ненависть, заздрість, сварки. Однак багато з-посеред “куколю” – хороші люди

з доброю вдачею, але не “Нові Створіння” в Христі Ісусі. Вони варті докору, але не за те, що не зачаті Духом, а за те, що знаходяться в номінальній церкві і видають себе за християн. У цьому сенсі вони чинять спокусу в очах Учителя. Їх також не можна цілком звинувачувати за те, що вони вважають себе християнами. Їх спонукали так думати і діяти проповідники і вчителі, багато з яких, як і вони самі, не мають жодного уявлення ні про Боже Царство, ні про силу, що дає зачаття Духом, яка дозволяє отримати членство в ньому. Збирання їх у “снопи” – у ложі, товариства, церкви, секти, партії – буде особливим доказом триваючої праці “жнив”. Вірним сказано твердо стояти у свободі, якою Христос зробив їх вільними, і не потрапляти в рабство до сект і партій. Вони повинні уникати членства в “снопах” і повинні перебувати в повній єдності з усіма з класу правдивої “пшениці”.

Для цих снопів бути вкинутими у піч буде означати їхнє знищення, але ми ні в якому разі не повинні сприймати піч як буквальну, а вогонь, який поглине кукіль, як буквальний вогонь. Вогонь, яким закінчиться цей вік, буде великим “часом утиску”, провіщеним у Писанні, який попереджує і вводить Тисячолітнє Царство, – “часом утиску, якого не було від існування люду аж до цього часу” (Дан. 12: 1). У часі утиску всі обмани, які зараз змушують кукіль вважати себе справжньою “Церквою”, зникнуть. Кукіль опуститься на свій звичний земний рівень і буде вважати себе від землі, земним, а не в якомусь сенсі членами покликаної, духовно зачатої, вибраної “Церкви Бога живого”.

У ЦАРСТВІ СВОГО ОТЦЯ

Вслухайтеся в слова Учителя про виконання надії Церкви в кінці цього віку. Він каже: “Тоді праведники, немов сонце, засяють у Царстві свого Отця”! “Хто має вуха, нехай слухає”. Не кожен має вуха, здатні слухати, але це послання Господа є для тих, хто має властивий стан серця, хто здатний розуміти духовне. Нехай такі зрозуміють, що із завершенням цього віку Господні святі, незалежно від земних церковних систем, будуть з Відкупителем у славі Його Тисячолітнього Царства і засяють як сонце, щоб благословляти, освітлювати і підносити людську сім'ю.

КАРТИНИ ЦАРСТВА МАТВІЯ 13: 31-33; 44-52

Заголовний текст: “Бо Царство Боже не пожива й питво, але праведність, і мир, і радість у Дусі Святій” (Римлян 14: 17).

Пам’ятаймо, що притчі Учителя про Небесне Царство відносяться до класу людей, яких Він кличе зі світу, щоб вони були разом з Ним у Його Тисячолітньому Царстві, яке незабаром буде проголошене. Пам’ятаймо, що іноді про цей клас сказано, що він містить номінально не тільки святих, клас пшениці, але й, деякою мірою, кукіль, як було показано в нашому дослідженні минулого тижня. Ці різні притчі-картини представляють те саме з різних точок зору, схоже, як ми фотографуємо будівлю з півночі, півдня, сходу і заходу, зсередини і зовні.

ПОДІБНЕ ДО ЗЕРНА ГІРЧИЧНОГО

Як гірчичне зерно зовсім мале, але з нього виростає великий кущ, і небесне птаство може селитися на його гілках, так і це ілюструє Євангеліє Царства, яке, маючи малий початок, досягає значних розмірів. За своїми розмірами цей кущ не буде великим серед дерев, але великим серед кущів чи трави. Таким чином, послання Христа, спочатку прийняте тільки незаможними, небагатьма в Ізраїлі, у кінці зросло до таких значних розмірів, що птахи облюбували його гілки для себе. Але давайте згадаємо, що птахи, відповідно до тлумачення нашим Господом попередньої притчі, представляють слуг лукавого. Отже, вчення цієї притчі веде нас до висновку, що Церква Христа свого часу була настільки незначною у світі, що належати до неї було ганьбою і безчестям. Але остаточно вона стала шанованою і великою, і слугам противника було приємно в її тіні. Потім Святе Письмо показує її розвиток у Вавилон, кажучи, що в цілому, з різними гілками та віросповіданнями, номінальна Церква Христа є вавилонською. Послухаймо слова Господа: “Став він... сховищем усякому духові нечистому, і сховищем усіх птахів нечистих та ненавидних”. Бачимо посилення на великий зовнішній розвиток Церкви, який не йде їй на користь і славу, а навпаки. Проте, номінально – це Церква Христа. Хоч як би не був спотворений Його дух і яким би неправильним не був розвиток, у кінцевому підсумку великий Глава Церкви наведе лад з хаосу і плутанини, прославить і задіє Своїх “вибраних”.

“ПОДІБНЕ ДО РОЗЧИНИ, ПОКЛАДЕНОЇ ДО БОРОШНА”

Притча про “розчину” (в. 33) ілюструє процес, внаслідок якого, як було провіщено, Церква опиниться в жалюгідному стані. Як жінка бере міру борошна для випічки і кладе в неї розчину (дріжджі), після чого все вкисає, так і Церква Христа: їжа всіх домочадців вкисла, зіпсувалася. Кожна частина в тій чи іншій мірі зробилася непридатною від розчини помилкових навчань, яка проникла в усе тісто. Таким чином, сьогодні майже кожне вчення, прищеплене Ісусом і Його апостолами, у більшій чи меншій мірі перекручене або спотворене помилками темних віків.

СКАРБ, ЗАХОВАНИЙ У ПОЛІ

Бажання здобути співспадкоємство з Христом у Його Тисячолітньому Царстві зображене в притчі про “скарб, захований в полі”. Той, хто знайшов його і збагнув його вартість, прагнув його для себе і так повірив у нього, що продав увесь свій маєток, щоб купити поле, яке, як він вірив, містить дорогоцінний скарб. Тільки ті, які оцінять Євангельське послання, здобудуть його славні обітниці. Якщо ми любимо нинішнє життя з його радощами і перспективами, надіями і прагненнями, ми будемо працювати заради них, але якщо ми свідомо чуємо і вірою сприймаємо Євангельську пропозицію цього віку брати участь з Христом у Його Тисячолітньому Царстві, то, відповідно до нашої віри і оцінювання, буде і наше самовіддане старання здобути цю нагороду. Той, хто вірить у послання Царства, побачить, що його віра є натхненням, істотним натхненням, щоб досягти нагороди, адже вона буде коштувати всіх його земних благословень. І якщо в нього немає віри в те, що він знайде нагороду, він, звичайно, не захоче жертвувати всім, що в нього є, заради неї. Поле належить Богу. Він помістив туди скарб. Він пропонує його на продаж кожному охочому заплатити ціну. Покупець – Господь і ті, хто приймає Його запрошення приєднатися до Нього в жертвуванні своїми земними інтересами і стати разом з Ним учасниками Його небесної слави – праці Тисячолітнього віку з видобуття цього скарбу в благословенні світу людства. Приховування скарбу є обов’язковим. Наш Господь сказав: “І не розсипайте перел своїх перед свиньми”;

вони вас не зрозуміють, вони будуть вважати вас безрозсудними і в своїй досаді можуть наробити вам лиха. “Ти маєш віру? Май її сам про себе перед Богом”. Пожертвуй Йому земні речі, і Той, Хто бачить таємне, віддасть тобі явно.

ДОРОГОЦІННА ПЕРЛИНА

У давні часи перлини були набагато більше в моді, ніж зараз. Покупці перлин скуповували ці коштовності і поставляли їх на ринок, де вони високо цінувалися. У притчі представлений один з таких торговців перлами, який натрапив на найгарнішу перлину, яку коли-небудь бачив. Він визнав її настільки безцінною, що з радістю продав або обміняв усі свої інші перлини і майно, щоб стати володарем саме цієї.

Притча показує євангельську пропозицію брати участь з Христом у Його Царстві, яка перевершує всі інші пропозиції світу. Почесті світу, імені та слави, становища і багатства дійсно бажані, як каже Святе Письмо: “Ліпше добре ім'я за багатство велике”. Та коли наші очі бачать “дорогоцінну перлину”, пропозицію Царства про співпадкоємство з нашим Господом Ісусом у Його небесній славі і праці благословення всіх племен землі, ми усвідомлюємо, що це безцінна річ, яка коштує набагато більше, ніж усі почесті, відзнаки та задоволення світу. Гідні купити цю перлину з радістю обміняють на неї все земне – навіть своє добре ім'я, адже це обов'язково, як попереджав Учитель, кажучи: “Блаженні ви, як ганьбити та гнати вас будуть, і будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лихе ради Мене. Радійте та веселіться, нагорода бо ваша велика на небесах! Бо так гнали й пророків, що були перед вами” [R4637] (Мт. 5: 11, 12). Той, у кого немає бажання отримати Царство такою ціною, не гідний цього Царства. Апостол сказав: “Через великі утиски треба нам входити у Боже Царство” (Дії 14: 22). І тільки ті,

які добровільно переносять такі утиски заради праведності – заради правди, підкоряючись небесному покликанию, – є переможцями. Тільки “переможцям” Господь дав “цінні та великі обітницї”. “Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною” (Об. 3: 21).

НЕВІД, ЩО ЗІБРАВ УСЯЧИНУ

Інша притча про Царство представляє євангельське послання як “невід”. Потрібен тільки один вид риби, але невід збирає усячину. Не кожен вид успадкує Царство як співпадкоємці з Ісусом Христом, тому кінець цього віку буде часом просіювання, розділення, як представлено в притчі. Потрібні риби будуть зібрані до посуду, а інші викинуть назад у море як непридатні для Царства, але не обов'язково непридатні для інших цілей. Під час Тисячолітнього царювання Христа цей клас, непридатний для Царства, буде використаний, отримає благословення і, якщо можливо, стане корисним і придатним для вічного життя.

Тут, як і в притчі про пшеницю і кукіль, вогняна піч і пов'язаний з нею плач і скрегіт зубів символізують великий час утиску, яким закінчиться цей вік, поступаючись місцем Тисячолітньому Царству, про встановлення якого на землі Церква невпинно молиться ось уже дев'ятнадцять століть: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”. Що це буде за Царство! Це буде Царство, довірене “Малій Черідці”: “Не лякайся, черідко мала, бо сподобалося Отцю вашому дати вам Царство”, – і вона буде повністю уповноважена встановити небесне правління серед людства!

Наше дослідження завершується нагадуванням Господа про те, що всі, хто навчений про речі, які відносяться до Царства, повинні привести свої справи до ладу.

R4636 (1910 p.)

У ЧОМУ ЦЕРКВА БЕРЕ УЧАСТЬ З ХРИСТОМ?

Коротко підсумовуючи, Церква покликана особливим запрошенням до “високого поклику”, до високого становища – страждати зараз з Христом, щоб свого часу царювати з Ним. Ці страждання з Христом не є стражданнями за зроблений нами гріх, оскільки Він ніколи не страждав в жодному такому значенні. Якщо ми страждаємо з Ним, то наші страждання повинні бути пов'язані з несправедливістю до нас або

віддаванням нашого життя в службі праведності. Його страждання були жертвовними, тому, якщо ми беремо участь у Його стражданнях, наші страждання також повинні бути жертвовними.

Ми беремо з Ним участь у зачатті нас святим Духом і в Його воскресінні, якщо, як каже апостол, ми вірні в стражданнях з Ним, у тому, щоб брати участь у Його смерті: “Коли разом із Ним ми померли, то й житимемо разом із

Ним! А коли терпимо, то будемо разом також царювати”.

Дивлячись на цю річ з погляду Святого Письма, ми побачимо, що в ньому інколи йдеться про Христа і Церкву в образі одного великого Священника, Ісуса – Голови, і Церкви – Його Тіла, Його посвячених, Його членів, які жертвують собою, і “Великої Громади”, позаобразного дому Левія, слуг Священника. А інколи Святе Письмо говорить про нас як про нижче священство, де Ісус Христос представлений як Голова цього священства. У всіх цих образах міститься думка, що в певному сенсі ми беремо участь з Господом у Його праці. За висловом апостола, “один хліб, – нас багато”, ми всі – члени, тобто учасники цього одного хліба. Ламання цього одного хліба, яке виконалося насамперед у нашому Господі Ісусі, триває в тих, хто прийнятий як Його члени, хто береже своє серце з усією старанністю.

У справі примирення за гріх “ми були з природи дітьми гніву, як і інші”, тому в нас не було нічого, чим ми могли би забезпечити відкуплення собі [R4617] або комусь іншому. Ми повністю залежали від Божого забезпечення в Христі Ісусі, нашому Господі, “що дав Себе Самого як викуп за всіх” (Хом.) – як викупну ціну. Тому ми не маємо жодної викупної заслуги в собі, та коли Він дає нам частку в цьому, тобто приписує її нам, тоді, в силу нашого посвячення і того, що Він став нашим Заступником, Отець приймає нас як членів Його Тіла, ми стаємо членами Відкупителя, тому що Його справа відкуплення ще не завершена. Він дійсно дав викупну ціну, але ще не застосував її за всіх. У той час, коли ціна була дана, ми не мали ніякого відношення до всього цього, але ми ототожнюємося з Ним, перш ніж ця ціна буде застосована за світ. Отже, в такому значенні ми маємо участь у справі відкуплення, оскільки слово “викуп” містить думку не тільки про працю, яку Ісус виконав у минулому, а й про весь порядок аж до кінця Тисячолітнього віку. Викупити – це не тільки

купити, але й отримати, повернути куплене. Ми не маємо ніякого відношення до сплати ціни, яка забезпечує викуп, але ми маємо відношення до чогось, що потрібно зробити, – до праці по відновленню купленого Його заслугою, – і ми маємо в цьому участь із Ним.

Потрібен буде весь Тисячолітній вік, щоб повернути людство в повному значенні цього слова, викупити його, тобто привести назад, як читаємо: “З рук шеолу [гробу] Я викуплю їх”. Для цього викупна ціна була заплачена майже 1900 років тому, але люди ще не викуплені від гробу і не будуть викуплені до часу пробудження в Тисячолітті. Тоді, коли вони поступово вийдуть зі стану гріха і смерті, повний зміст і мета цього викупу будуть в процесі виконання, а так як Церква повинна бути з Христом у всій праці Тисячолітнього Царства, то Церква, у цьому значенні слова, буде ототожнюватися зі справою викупу, справою звільнення.

Як показано в справі “жертви за гріх”, заслуга спочатку походила від великого Первосвященника (Ісуса), і ця заслуга передана Церкві, Його Тілу, але не окремо від Нього, а як Його членам. Він не трактує нас окремо від Себе. Він просто додає до Себе цих членів, і як тільки ми виправдані через Його заслугу і прийняті Отцем як члени Його Тіла, ми стаємо членами великого Первосвященника, Який має велику працю для виконання. І коли заслуга, приписана нам і кожному духовно зачатому члену дому віри, буде доступною для використання вдруге, усі члени Його Тіла братимуть участь у застосуванні Його жертви, у покропленні Нової Угоди.

У даний час наш Господь запрошує нас пити з Ним Його “чашу”, споживати з неї. Це – кров Нової Угоди, Його кров, що “за багатьох проливається на відпущення гріхів”, яку ми всі повинні пити. І потрібен весь Євангельський вік, щоб знайти потрібну кількість тих, хто запрошений на основі плану Отця і готовий пити з цієї чаші, христитися в Його смерть.

R4616 (1910 p.)

СТАРОДАВНІ ГІДНІ – ЯК ВОНИ БУДУТЬ УДОСКОНАЛЕНІ?

Досконале тіло має на увазі досконалий розум, тому що розум – частина тіла, і людина, в якій немає мозку або є тільки половина мозку, не вважатиметься досконалою людиною. Ймовірно, у цьому питанні не буде ніяких розбіжностей,

але насправді мова йде про те, що ж становить досконалий характер?

Батько Адам мав, в одному сенсі цього слова, досконалий характер, коли був створений за образом і подобою Бога, будучи досконалим як

розумом, так і тілом. Його розум був за образом Бога; його характер був добрим; у ньому не було ніякої вади; він не віддавав переваги гріху, а навпаки – оцінював праведність і мав схильність до неї; у нього було не тверде, а плотське серце – ніжне серце; він не був жорстоким, а був справедливим, люблячим і добрим. Все це становило добру людину, тому що Бог створив її такою.

Але є ще інший сенс, в якому ми використовуємо слово характер. У цьому сенсі Адам ніколи повною мірою не мав такого характеру, тобто розвиненого, випробуваного і перевіреного характеру. Бог випробував його, але він через свою недосвідченість зазнав невдачі, хоча його характер був добрим, а весь організм – досконалим. Якби він знав про Бога стільки, скільки знаємо ми, то, без сумніву, витримав би випробування. Але якби він успішно пройшов це випробування щодо споживання забороненого плоду, то ми не думаємо, що на цьому його випробування закінчилося б. Безсумнівно, [R4612] приходили б і інші випробування, і поступово він зростав би в пізнанні Бога, у слухняності і т. д. Але, не маючи досвіду, він зазнав невдачі в першому ж своєму випробуванні. Отже, Святе Письмо говорить нам про нашого Господа Ісуса як про людину – що Він зміг вірно винести все завдяки Своєму попередньому знанню про Отця.

Якщо припустити, що наш Господь Ісус був просто досконалою людиною, як був Адам, без будь-якого додаткового знання про Бога, без будь-якого оцінювання “тієї слави, яку в Нього Він мав, поки світ не постав”, без проникнення в Божественний План, даного Йому через святий Дух і Боже Слово, ми могли би припустити, що Він був схильний до невдач так само, як Адам. Але коли ми згадаємо, що в Нього були різні інші благословення, ми бачимо силу Святого Письма, яке говорить: “Мій Отрок, оправдає пізнанням Своїм багатьох, і їхні гріхи понесе”, – маючи на увазі час Його посвячення до самої смерті і розп’яття на хресті.

Наш Господь мав знання, яке дозволяло Йому бачити і розуміти так, як це було неможливо для Адама. У Його випадку ми бачимо, що випробування противником під час сорокаденного посту в пустелі не було розцінене Отцем як достатній доказ досконалості Його характеру, а, навпаки, бачимо Його, “випробуваного в усьому, подібно

до нас”, і ця праця випробування тривала три з половиною роки. Цей висновок впливає не тільки з новозавітних записів про труднощі нашого Господа, але й зі слів апостола: “Тож подумайте про Того, хто перетерпів такий перекір проти Себе від грішних”. Ту саму думку ілюструє первосвященик, який під час свого перебування у Святині, яка представляє земне служіння нашого Господа, кришив пахощі на вогні, символічно представляючи цим випробування і перевірку характеру нашого Господа в усіх подробицях.

Отже, якщо було доречним, щоб наш Господь був випробуваний після зачаття як Нове Створіння, після того як Він посвятив Своє життя до самої смерті, і якщо доречно, щоб ми також були повністю випробувані після того, як станемо Новими Створіннями, зачатими від Святого Духа, тоді можемо поцікавитися, яким чином Стародавні Гідні отримали випробування, яке становило повне підтвердження характеру. Коли ми вивчаємо розповіді про цих людей – Еноха, Авраама, Мойсея, Самсона, Даниїла та інших, – ми бачимо, що вони проявили велику віру, витримали суворі випробування та перевірки своєї відданості Богу і довіри до Нього. Тому нас не дивує свідоцтво, “що Богові вони догодили”. Це переконує нас, що їхній характер набув значного розвитку. Бог, мабуть, бачив, що їхні серця були відданими, інакше Він ніколи не вважав би їх гідними “кращого воскресіння”. У той же час ми віримо, що вони потребуватимуть додаткового досвіду.

Віра, здається, була головним елементом характеру, який Самсону вдалося розвинути під впливом випробувань. Ми не знаємо, наскільки в його характері були розвинені терплячість, довготерпіння, братня доброзичливість, лагідність, покора і т. д. Нічого не сказано з цього приводу, але в нас немає підстав припускати, що Самсон був дуже лагідною людиною. Вбивство 3000 чоловік осячочою щелепою, а також інші випадки, здавалося б, не підтримують цього. Отже, ми можемо обґрунтовано припустити, що хоча Самсон буде повернений в абсолютно досконалому стані і в сприятливих умовах Тисячолітнього віку, у його житті, ймовірно, будуть обставини, з якими він ніколи не стикався і які будуть настільки новими для нього, що він може бути в небезпеці помилитися. Безперечно,

йому потрібно буде багато чого навчитися про те, що стосується Божого Духа. Святе Письмо стверджує, що в майбутньому все буде приведене під благословення святого Духа.

Ці Стародавні гідні не були зачаті від Духа, як Церква, але в тому ж пророцтві, в якому говориться, що раби і невольниці повинні отримати святий Дух протягом Євангельського віку, йдеться також про те, що “потому вилле Бог Духа Свого на кожне тіло”. А оскільки ці Стародавні Гідні жили перед злиттям святого Духа, час для отримання певної міри цього благословення відноситься до майбутнього, і наділення їх святим Духом, безсумнівно, буде мати багато спільного зі становленням їхніх характерів, які вже будуть досконалими. Вони будуть приведені до більшого знання і, після того як вони пройдуть випробування і доведуть свою відданість, їм залишиться тільки навчитися використовувати свої таланти і сили в повній відповідності з Божественною волею.

Ми розуміємо, що ці люди будуть перебувати в стані, в якому смерть можлива, тобто будуть смертними, підлягатимуть смерті, але вкрай мало ймовірно, щоб вони потрапили під осуд Другої Смерті. Якщо хтось витримав випробування в умовах невігластва і забобонів, а також значної темряви свого часу – витримав спокуси від світу і противника і виявився вірним у цих умовах, – то розумно припустити, що він буде визнаний досконалим в умовах Тисячолітнього віку, які будуть набагато сприятливішими для

праведності і повного послуху Богові. Тому в нас немає причин припускати, що хтось із Стародавніх Гідних не досягне вічної мети, вічного життя.

Той факт, що Стародавні Гідні будуть перебувати під умовами Нової Угоди, під Посередницьким Царством, не маючи повного доступу до Отця до кінця Тисячолітнього віку, не є свідченням немилості або чогось, що суперечило б їхнім найкращим інтересам, але швидше є дуже милостивим порядком, завдяки якому будь-яка можлива помилка буде покрита посередництвом Христа і не принесе їм Божественний вирок Другої Смерті. Ми не сподіваємось, що вони будуть робити помилки, та коли б після свого пробудження вони були одразу передані Богу, і Божий закон діяв би так, як, на наш погляд, він буде діяти і як діяв у випадку Адама, і найменше відхилення означало б смерть, то, бачимо, їхнє становище було б набагато менш сприятливим. Тому Тисячолітній вік надасть достатньо можливостей прийти до повного знання, і ми віримо, що Святе Письмо вказує на це, хоча і не говорить прямо, що їхня вірність буде в подальшому, під час Тисячолітнього віку, випробувана їхнім служінням як частини природного насіння Авраама у благословенні решти його насіння і всіх поган, які увійдуть до складу цього насіння, що зробить їх гідними зміни природи і частки разом з Великою Громадою на духовному рівні.

R4611 (1910 p.)

ЧИ НАШ ГОСПОДЬ ВОЛОДІЄ ТЕПЕР ЛЮДСЬКИМ РОДОМ?

Якщо людина купує будинок, вступила в перемовини, підписала контракт і готується отримати гроші, щоб використати їх для оплати за будинок, то було би цілком доречно, як тільки вона підписала контракт, сказати, що вона – власник будинку. Однак у вузькому значенні слова вона не стане власником, поки не заплатить ціну, не отримає всі розписки, і замість договору в неї не буде документа. Контракт – це угода про виконання плану; документ свідчить про фактично завершену угоду.

Що стосується договору, то наш Господь Ісус уклав його з Отцем. На основі того, що Він віддав Отцеві викупну ціну – “Так само й Син Людський прийшов... щоб... душу Свою дати на викуп за багатьох”, – Він уже має право бути

Господом усіх, та лише в сподіваному, а не в дійсному значенні, оскільки сьогодні на землі є мільйони людей, для яких Він не є Господом, їхні коліна ще не схилилися, їхній язик ще не визнав. Тому Він не є їхнім Господом в абсолютному значенні, однак Його праця просувається вперед, і Отець, з огляду на повноваження, які Він ще буде здійснювати, і працю, яку Він ще буде виконувати, каже про Нього пророчо як про “Господа всіх”. [R4633]

СВІТ СПИТЬ В ІСУСІ

Розглянемо деякі вірші Святого Письма, які мають відношення до цього питання. Спочатку ми згадаємо вірш, який говорить про те, що світ “спочив в Ісусі” (1 Сол. 4: 14, Дерк.). Як він міг спочити в Ісусі, якщо Ісус не володіє світом,

можна запитати? Відповідаємо, що люди спочили в Ісусі саме так, як спочили Авраам і весь Ізраїль, і всі царі та пророки, про яких сказано, що вони сплять. Не йдеться про те, мовби Ісус у момент їхньої смерті заплатив викупну ціну за людство або прийшов у світ, щоб зробити це, а про те, що в Божественному Плані Бог зробив приготування для всієї справи і гарантував, що Відкупитель знайдеться, що викупна ціна буде дана, і що все людство повернеться з могили. Більш того, сам Бог говорив з цієї точки зору, коли казав, що Він Бог Авраама, Ісака та Якова, говорячи так, немовби вони насправді не померли, а просто спали, чекаючи на Нього.

Так само всі, хто вірив Богу, могли говорити і думати про померлих, що вони просто заснули на деякий час і очікують воскресіння, хоча Ісус ще не прийшов. Те саме вірно відтоді, як Ісус прийшов і помер. Тепер нам ще розсудливіше і правильніше казати, що всі “спочили в Ісусі”, тому що тепер про Нього відомо, що Він віддав Себе як викупну ціну за всіх. Але ціна не була застосована за всіх. Він лише віддав у руки Отця Своє пожертвуване життя. Воно є Його з метою застосування, і його достатньо “за гріхи всього світу” (Ів. 3: 16). Проте воно поки що застосоване не за світ, а лише за Церкву, тому що ця ціна є вблаганням, передусім, за наші гріхи, гріхи Церкви, і лише потім за гріхи всього світу (1 Ів. 2: 2).

ДОСІ ВИКУПЛЕНА ТІЛЬКИ ЦЕРКВА

Далі ми розглянемо текст: “Відкуплені ви були... дорогоцінною кров’ю Христа” (1 Петр. 1: 18, 19). Мова тут йде про нас, Церкву, і не поширюється за межі Церкви на весь світ. Тут зовсім не мається на увазі, що світ вже викуплений. Заслуга Ісуса, звичайно, цілком достатня за весь світ, але Він ще не застосував її за всіх людей.

Розглянемо інший текст: “Ви бо куплені ціною” (1 Кор. 6: 20, Кул.). Цей текст схожим чином говорить не про світ, а про Церкву. Куплений був клас, який згадується тут як “ви”, але навіть він ще не був куплений, коли Ісус помер на Голгофі. Там Він, щоправда, передав в руки Отця ціну (Лк. 23: 46), достатню за всіх, але тоді вона не була надана нікому (навіть нам) до Його воскресіння і вознесіння, коли Він “з’явивсь... перед Божим лицем за нас” (Євр. 9: 24). Тоді ми були куплені. “Відкуплені ви...

дорогоцінною Кров’ю Христа”. Його кров стала відшкодуванням, коли мова йде про віруючих.

Ще інший текст: “Він ублагання за наші гріхи, і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу” (1 Ів. 2: 2). Відповідаємо, що Він був ублаганням, задоволенням, за наші гріхи в певному значенні цього слова тоді, коли помер, але тоді це задоволення не було застосоване за наші гріхи. Коли Він помер, заслуга Його смерті була також ціною-задоволенням за гріхи всього світу, але вона не була застосована за гріхи всього світу. Коли Він вознісся на висоту, Він з’явився за нас, клас Церкви, і вчинив задоволення за наші гріхи. Тому, коли ми віримо і посвячуємось, наші гріхи отримують прощення. Крім того, Його заслуга є задоволенням за гріхи всього світу, але Він ще не застосував її за світ, тому світ не є вільний від покарання за гріх і все ще знаходиться під осудом. Про нас же апостол говорить, що ми “уникнули тління, яке панує у світі” (WBTC). Також він каже: “Ми... були дітьми гніву, як і інші”. Інші, бачимо, далі є дітьми гніву. Чому? Тому що задоволення за їхні гріхи ще не вчинено. Великий Відкупитель має ціну задоволення; вона просто чекає відповідного часу для застосування.

Зверніть увагу на інший уривок: “Власне тому Христос і помер та ожив: щоб бути Господом як мертвих, так і живих” (Рим. 14: 9, WTB). Цей текст дуже влучно описує цінну транзакцію, здійснену нашим Господом. Його смерть була необхідною рисою викупної праці. Його підняття і оживлення також були важливими рисами. Далі, Він не міг стати Господом інакше, як через проголошення Його Отцем “Господом усіх”; “І нехай Йому вклоняться всі Ангели Божі”. І хоча Він буде проголошений Господом усіх, треба трохи часу, щоб це визнали. Відповідно апостол говорить: “У впоряджені повноти часів, щоб усе небесне і земне об’єднати у Христі” (Гиж.). Потрібна повнота часу, повнота Тисячолітнього віку, щоб досягти цього об’єднання під Його проводом і зробити Його Господом усіх. Отже, бачимо, що пророчо і на основі Божественного призначення Він вже займає цю посаду, та тепер чекає, аж Його вороги будуть Йому підвладні, будуть покладені за підніжка Його, і все буде підпорядковане Йому.

“ВИКУП ЗА ВСІХ”

Наступним ми розглянемо текст: “Який віддав Себе Самого на викуп за всіх, – це свідчення

свого часу” (1 Тим. 2: 6, Дерк.). Чоловік Ісус Христос віддав Себе тоді, коли представив Себе в Йордані і підкорив все волі Отця. Ця праця підкорення Його земного життя і всіх Його земних прав була повністю завершена на Голгофі, коли Він вигукнув: “Звершилось!”. Він завершив працю, доручену Йому Отцем. Він віддав Себе “як викуп за всіх”, і Його смерть-заслуга достатня, щоб становити викуп за всіх, як тільки її буде надано. Досі, як ми бачимо, вона була застосована тільки за нас, віруючих, і час її застосування за решту світу буде на початку Тисячолітнього віку. Але вона не охопить всієї людської сім’ї на початку.

У той час як заслуга нашого Господа повністю надана в Євангельському віці тим, хто приходить до Нього, вона повністю звільниться, коли останній з посвячених перейде за завісу. Його заслуга була приписана їм саме з метою, щоб дозволити їм принести жертву, і коли вона звільниться в результаті смерті останнього з посвячених, то знову буде в Його розпорядженні для надання. Потім великий Первосвященик вчинить друге кроплення кров’ю, але не за нас, тому що ми більше не будемо мати потреби в ній, ставши на той час доскональними Новими Створіннями за завісою, членами Його Тіла. Друге кроплення буде за “весь народ”, за всіх, хто увійде під порядок Нової Угоди, – за “юдея перше, а потім грека”, – за всіх, хто запрогне, прийшовши до достатнього знання під цією Новою Угодою, щоб увійти під заслугу викупної ціни нашого Господа. А ті, які не зможуть увійти, відкинуть викупну ціну, а значить, і благословення реституції.

Усі ці благословення прийдуть поступово, не миттєво, не по вірі, а насправді, шляхом реституційних процесів. Протягом усього Тисячолітнього віку цілий Христос буде надавати людям користь від викупу нашого Господа, від “відповідної ціни”, і повна користь від цієї ціни буде дана не раніше, ніж завершиться праця Тисячолітнього віку, яка приведе до досконалості всіх бажаючих бути Божим народом на Божих умовах, оскільки Бог ніколи не збирався давати Свої благословення нікому, крім тих, хто бажає бути в гармонії з Ним на Його умовах. Бог ніколи не збирався робити що-небудь для тих, хто добровільно й свідомо йде наперекір, як, наприклад, сатана.

Може виникнути запитання, як вищесказане узгоджується з текстом: “Щоб [Ісусові] за благодаттю Божою смерть скуштувати за всіх” (Євр. 2: 9)? Ми відповідаємо, що це – велика Божа праця, яку Він задумав ще перед заснуванням світу: що відкуплення Адама і всього його роду повинно відбутися через смерть Христа. Таким чином, Він скуштував смерть за кожну людину, незалежно від того, чи користь від цього вдалося отримати в День П’ятидесятниці чи пізніше, протягом Віку, або чи люди отримають користь від цього на початку Тисячолітнього віку. Він “скуштував смерть” за кожну людину, щоб мати змогу дати їм благословення, які світ буде отримувати аж до завершення Тисячолітнього віку, а якщо люди будуть слухняні, то і всю вічність.

“Піднявшись на висоту, ти полонив полон” (Дерк.), або, як пропонує інший переклад, і ми думаємо, правильніший: “Піднявшись у височину, Він забрав полонених” (WTV). Цей уривок показує, що Він був на чолі всього полоненого роду. Ми, Церква, йдемо першими; далі – “Велика Громада”; незабаром за ними підуть Стародавні Гідні, а в кінці Тисячолітнього віку Він приведе решту людського роду. Всі вони будуть ведені, всі будуть звільнені від влади гріха і смерті.

ЦІНА – ОДНЕ, ЗАСТОСУВАННЯ ЇЇ – ІНШЕ

“Бо Христос, як ми ще були немічні, свого часу помер за нечестивих” (Турк.). Цей уривок не стверджує, що Христос застосував Свою заслугу за нечестивих; він просто стверджує, що Бог влаштував Свій план так, що Христу потрібно було померти за нечестивих. Чому Бог так влаштував? Він влаштував це заради (в інтересах) нечестивих – не тільки юдеїв і тих, хто, можливо, як деякі з нас, бажав згоди з Богом, а всіх нечестивих. Заслуга Його смерті, за задумом Отця, мала бути застосована за кожного члена роду, нечестивого роду Адама, так як всі вони – грішники, в більшій чи меншій мірі зіпсовані, деградовані і збилися зі шляху.

Отже, мета, з якою була дана ціна, – це одне, а її застосування – це інше. Метою смерті Христа було відкупити світ, стати викупом-ціною за світ, щоб Він міг відновити всіх. Але в цьому Плані є час і порядок, і праця просувається крок за кроком. Першим [R4634] кроком для Самого Христа було забезпечення вічної слави Своїм послухом до смерті і отримання в якості активу

чогось, що Він міг віддати, – Свого земного життя, яке Він не втратив.

Як наступний крок, Він мав піднятися на висоту і застосувати цю ціну. Він з'явився як заступник особливого класу людства. Якого особливого класу? Ми відповідаємо: Він з'явився за всіх тих з-посеред людей, хто бажав прийти до гармонії з Богом, хто бажав прийняти Божу милість і стати членами Тіла Христа на запрошення (на основі наміру) Бога. Коли Він з'явився за них, Він приписав їм заслугу Своєї жертви, і таким чином вся ця заслуга була, так би мовити, залучена до розпочатої праці, праці виправдання цього особливого класу і допомоги йому, оскільки він бажає йти слідом за Ісусом, бажає страждати разом з Ним, щоб також розділити з Ним небесну славу. Він робить це, не даючи їм земну реституцію, а просто приписуючи Свою заслугу.

Це приписання Його заслуги, яке отримують ті, хто залишив гріх, хто вірить в Господа Ісуса Христа і посвятив себе Богові, покриває їхній Адамовий гріх і відшкодовує всі недоліки їхньої плоті, так що вони можуть “повіддавати свої тіла на жертву живу, святу, приемну Богові, як розумну службу свою” (Рим. 12: 1). Іншими словами, Він стає їхнім індосантом. Самі по собі вони недостатні, але Він гарантує їм, що якщо вони будуть вірно виконувати це віддавання свого життя, Його заслуга далі буде застосована до усіх їхніх недоліків. Вони – Царські Священики, яких Він в одному місці зображує як Свою Наречену, а в іншому – як членів Свого Тіла. Вони “більш ніж переможці” (Diaglott).

Потім йде другорядний клас, який не відповідає цьому критерію, який не віддає добровільно, щиро і з готовністю своє життя в бажанні подобатися Отцю і виконувати Його волю. Проте, вони віддані у своєму серці, і від повної самопожертви їх утримує лише “страх смерті” – страх перед тим, чого їм це буде коштувати. Вони будуть випробувані до такої міри, що в кінцевому підсумку будуть зобов'язані віддати своє життя і зробити це з готовністю. Їм не вдається вийти більш ніж переможцями, бо труднощі, дозволені з метою випробувати їх, сповільнюють їхній прогрес у справі здобуття запропонованого їм високого становища, внаслідок чого вони стають Другою Громадою.

Існує також третій клас – ті, хто вмирає “Другою Смертю”, хто “хитається на загибель”.

З часом, коли ці три класи закінчать свій шлях, уся заслуга, приписана Христом, буде доступна як спочатку, буде в Його розпорядженні знову. Тоді вона буде застосована при запечатанні Нової Угоди, яка буде укладена з Ізраїлем, але буде достатньо широкою, щоб охопити кожну особу з усіх народів землі, яка захоче увійти під ті ж умови і стати дитиною Авраама через віру та послух.

“ВИКУПЛЕННЯ НАБУТОГО”

У зв'язку з цим розглянемо текст: “В ньому й ви, почувши слово правди, – благу вістку нашого спасіння – та, увірувавши в Нього, відзначені були печаттю обітниць Святим Духом, який є запорукою нашого спадкоємства, викуплення набутого” (Еф. 1: 14, Турк.).

Святий Дух, дарований нині Церкві, є запорукою, передчуттям нашої спадщини. Що ми повинні успадкувати? Ми повинні “успадкувати все”. По-перше, ми повинні успадкувати Божественну природу, а по-друге, ми повинні успадкувати велику Авраамову обітницю, що через нас (у союзі з нашим Господом Ісусом), як членів Його Тіла, благословляться всі племена землі. Ми говоримо про себе як про Господню набуту власність, і коли ми змінимося, щоб отримати Його славу, ця частина Його набутої власності буде повною, і ми будемо вдосконалені з Ним і будемо перебувати під Його прямим контролем.

Після цього стане дієвою інша риса цього набутого (як інша частина цієї ж обітници). У той час дорогоцінна кров буде застосована для запечатання Нової Угоди за гріхи всього народу, і праця по відновленню ще більшого набутого триватиме до кінця Тисячолітнього віку, коли все набуте прийде у відповідність, коли все буде підпорядковане Його правлінню і передане Отцю.

Ми також розглянемо уривок: “Бо коли через гріх одного багато зазнало смерті, то тим більша благодать Божа і дар по благодаті [через] одного Чоловіка, Ісуса Христа, щедро вилилась на багатьох” (Рим. 5: 15, Дерк.).

У цьому тексті апостол, очевидно, не хоче, щоб його зрозуміли так, ніби він говорить, що щедро благодать тоді досягла багатьох, тому що це було би неправдою. Минуло вже 1800

років від днів апостола, а щедра благодать ще не досягла більшості людей. Тому ми повинні розуміти його таким чином, що ця щедра благодать, яка є в Христі згідно з Отцівським планом, улаштуванням та ціллю, ще має досягти багатьох. Світ ще знаходиться у своїх гріхах, й Ізраїль ще знаходиться у своїх гріхах і не буде відновлений, поки Церква не буде прославлена, як каже апостол (Рим. 11: 27): “І це заповіт їм від Мене, коли відійму гріхи їхні”.

Оскільки ця благодать ще не прийшла ні до юдеїв, ні до поган у цілому, єдиним способом, яким вона стала щедрою, є Божа обітниця, що смерть Христа стане дієвою для всіх. Тому, кажучи з цієї пророчої точки зору, ясно видно, яким чином Ісус є Спасителем світу, хоча Він ще не завершив праці спасіння Церкви і не зробить цього до кінця цього Віку. Схоже Він не буде Спасителем світу в повному значенні до кінця Тисячолітнього віку. Деяких Він ніколи не спасе, бо вони відкинуть Божу благодать. І все ж, згідно зі Святим Письмом, Він є Спасителем усіх людей – Спасителем світу.

Згідно зі Святим Письмом, Він був Спасителем світу, коли народився. Послання ангелів було таким: “Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь”.

Він був Спасителем в очікуваному значенні – не в тому, ким Він був тоді як немовля, і не тільки в тому, що Він уже зробив, але в тому, що, згідно з Божою обітницею, Він зробить, перш ніж передасть Царство Богу, Отцю. “Він... пошле їм спасителя та оборонця”; “Тому може Він завжди й спасати тих, хто через Нього до Бога приходить” (Іс. 19: 20; Євр. 7: 25). Зараз Він спасає нас в частковому сенсі, в надії, тому що ми прийшли до Отця через Нього, дотримуючись порядку цього Євангельського віку. Він ще спасе нас у повному сенсі в “Першому Воскресінні”. Тоді почнеться спасіння світу, коли Він пробудить людей від смерті; але вони не будуть повністю спасенні, не досягнуть повної реституції, ані не здобудуть вічного життя, якщо не будуть проявляти віру й послух. Він відкриває двері. Він прокладає шлях. Він забезпечує всі умови для того, щоб вони могли знати і користися.

Уся земля є частиною набутого і буде наповнена Божою славою. І якщо якийсь коліно відмовиться схилитися, якщо якийсь язик відмовиться визнати, якщо хтось не прийме Божу милість, то для нього не буде майбутнього. Він буде “Духа благодаті зневажати” і помре “Другою Смертю” (Євр. 10: 29; Юд. 12).

R4632 (1910 p.)

КОЛИ НАРОДИ БУДУТЬ ШУКАТИ БОГА

“Щоб Бога шукали вони, чи Його не відчують і не знайдуть, хоч Він недалеко від кожного з нас” (Дії апостолів 17: 27).

Свідectва Нового Завіту на тему пошуків Господа наштовхують на думку, що в даний час мало хто знаходиться в такому стані серця, щоб шукати Його. “Бог цього віку засліпив розум [невіруючим], щоб для них не засяло світло Євангелії слави Христа” і віра Ісуса (2 Кор. 4: 4). Проте, за словами апостола, Бог “недалеко від кожного з нас”, і того, хто шукає або прагне відчутти Його, Йому буде вгодно благословити, показавши Себе. Фактично, у цьому і полягає мета нинішнього Євангельського віку – знайти, просвітити, благословити і зібрати в особливий клас тих, хто “голодний та спраagnений правди”. Тих, хто шукає Господа, Він направляє, притягує, впливає на них. Він веде їх до Господа Ісуса Христа, вказуючи на Нього як на обов’язковий шлях, яким вони можуть наблизитися, і запевняючи,

що немає іншого імені, яким можна було би спастися (Дії 4: 12), і що всіх, хто прийде до Нього через Христа, Він прийме.

Тих, хто приходить таким чином (як ми це показали на власному досвіді і на досвіді інших, а також зі Слова), Господь зустрічає на півдорозі: “Наблизьтесь до Бога, то й Бог наблизиться до вас” (Як. 4: 8). Коли вони, по Божій благодаті, наближаються, вони поступово приходять до повного усвідомлення того, що Бог готовий прийняти їх як тих, хто жертвує собою, як членів “Тіла Христового”. Якщо вони будуть відповідати Божественним вимогам і представлять свої тіла на живу жертву, Бог дивитиметься на них як на святих, угодних Йому (Рим. 12: 1). Вони зрозуміють “високий поклик” до “слави, честі та безсмертя” з Христом. Але якщо вони не зможуть іти далі, то будуть приймати Божу благодать надармо (2 Кор. 6: 1).

Апостол дає зрозуміти – не тільки в тексті, який ми розглядаємо, але й у своєму Посланні до Тимофія (1 Тим. 2: 4), – що Бог хоче, щоб усі люди спаслися: хоче в тому сенсі, що Він пробудить усіх від Адамової смерті і приведе до “пізнання правди”, щоб вони були повністю відновлені від усіх недосконалостей, які є частиною осуду Адама, і, тим самим, приведені до повної гармонії з Ним. Оскільки такою є Його воля, Він зробив щедре приготування не тільки в тому, що наш Господь помер за все людство, щоб стати Відкупителем усіх, але й у тому, щоб у всіх була можливість прийти до цього знання і отримати від нього користь.

У проповіді на Марсовому пагорбі апостол Павло звернув увагу мешканців Афін на те, що цей “Незнаний Бог”, цей Бог, якого вони не знають, і є тим великим Богом, який розподілив між людьми їхнє помешкання і визначив їхні межі; що Він доглядає за народами; що Він визначає, як довго і за яких умов народи можуть процвітати, і які свободи та можливості в них можуть бути. Далі він продовжив показувати, що хоча Бог на довгий час залишив людей в невіданні і закривав очі на численні їхні недоліки та кричущі провини, немовби не помічаючи їх, тим не менше, тепер у Його великому Плані зроблений ще один крок: “Бог.. ось тепер усім людям наказує, щоб скрізь каялися”.

Далі апостол говорить: “Я, Павло, маю щось сказати вам про цього великого Бога і про Його послання, що всі люди скрізь повинні каятися. Ви питаєте, чому вони повинні

каятися? Відповідаю: з тієї причини, що Бог готовий пробачити їм їхні гріхи на тій основі, що ще недавно Він не був готовий до цього; Він не був готовий зробити це до смерті Христа, та оскільки Христос помер, зійшов на висоту і «з’явивсь тепер перед Божим лицем за нас» – віруючих, – Бог готовий прийняти кожного, хто приходить до Нього через Ісуса. Тому буде правильно, якщо я скажу, що через нього у вас буде можливість мати майбутнє життя.

Крім того, буде правильно, якщо я скажу вам також, що Бог «визначив День [великий Тисячолітній період], коли хоче судити [випробувувати] поправді весь світ». Тоді весь світ отримає випробування, праведне випробування, чесне, неупереджене випробування, повну можливість «прийти до пізнання Правди», прийти до пізнання того, що правильне і неправильне, повну можливість прийти до досконалості людського життя і отримати все, втрачене в результаті гріхопадіння людини (Лк. 19: 10). Це послання повинно, наскільки можливо, бути доведене до відома всіх людей скрізь, тому що кожен вчинок в їхньому житті буде мати вплив на майбутнє. Він або підніме їх у якійсь мірі з глибини деградації, в яку світ занурився через неуцтво і забобони, і принесе розвиток характеру, або засудить і принесе міру відплати, і таким чином зробить умови майбутнього важчими, ніж вони були би, коли б людина прагнула праведності”.

R4629 (1910 p.)

СВ. ПЕТРО СКРИЧАВ: “РЯТУЙ МЕНЕ, ГОСПОДИ”

МАТВІЯ 14: 22-36

Заголовний текст: “А приявні в човні вклонились Йому та сказали: Ти справді Син Божий!”

Про своїх героїв Біблія, на відміну від будь-якої іншої релігійної книги, говорить цілком відверто. Сьогоднішнє дослідження підкреслює як силу, так і слабкість природної вдачі св. Петра. Ми ідентифікуємо характер, зображений тут, як той самий, який проявлявся в інших випадках – благородний і мужній, але при цьому радикальний і хвалькуватий. Жодна слабкість жодного з біблійних персонажів не згладжена і не вирізана з оповідання. Це був той самий св. Петро, який, почувши від Ісуса про наближення Його смерті, зробив Учителю догану, дорікаючи

за те, що Він так каже, і переконуючи, що Він не говорить правду, і що учень знає більше від свого Учителя; що останній або не знає або навмисно спотворює майбутнє. Не дивно, що Учитель дорікнув йому, так як у цьому він став противником.

Потім та сама відважна людина вихопила меч і вразила слугу первосвященника, захищаючи свого Учителя. Разом із цим, він через кілька годин повністю відрікся від Нього з клятвами і прокльонами. Проте Учитель любив його. При такому особливому поєднанні слабкості і сили він, на додаток, мав благородне, вірне серце, навіть якщо хвалькувато заявив: “Якби й усі спокусились про Тебе, я не спокушуся ніколи”.

Наше дослідження показує св. Петра з іншими учнями в рибальському човні на бурхливому морі. Ісус відмовився пливати з ними в човні, віддалившись на гору помолитись. Човен ще не пристав до обумовленого місця, коли учні побачили Учителя, що йде по воді і наближається до них. Спочатку вони всі були перелякані; потім прийшло заспокоєння від Його слів, і, нарешті, св. Петро попросив у Господа дозволу піти до Нього по воді. Він отримав згоду, і ми можемо не сумніватися, що якби апостол зберіг свою віру, він дійшов би до Господа безпечно, оскільки та сама сила, яка проявлялася в ньому і в інших учнях для зцілення хворих і вигнання демонів, була абсолютно здатна утримати його, щоб він не потонув.

“МАЛОВІРНИЙ”

І хоча віра св. Петра була сильнішою, ніж в інших, і сильнішою, ніж у нас сьогодні, бо він, принаймні, спробував іти по воді, все ж вона була недостатньо сильною. Коли його очі глянули на розбурхане море, його віра стала слабшати, і він почав тонути. Учитель, однак, схопив його і сказав: “Маловірний, чого усумнився?” Коли урок з цього закінчився, вітер вщух. Усі учні поклонилися Господу, заново усвідомивши, що Він – Божий Син у силі; що навіть вітри і хвили коряться Йому.

“Є рука, яка нам йти допомагає,

Голос є, над хвилями який повеліває,

Їм повеліває й нам на вухо шепче:

– Чого ти, маловіре, усумнився в серці?”

Усі – грішники. “Нема праведного ані одного”. Деякі не усвідомлюють міри своєї недосконалості. Проте можна з упевненістю сказати, що всі розсудливі люди визнають себе недосконалими і, отже, недостойними визнання великим Творцем. Вони не можуть запропонувати себе Йому, як гідні Його прихильності й вічного життя. Лише коли це переконання, що вони недостойні, стає глибоким, коли приходить гостре усвідомлення того, що “заплата за гріх – смерть”, тоді серце, швидше за все, усвідомлює цінність вічного життя і волає до Господа про звільнення від темряви, рабства гріха і його вироку смерті. Усім таким Спаситель готовий простягти руку допомоги, як у випадку зі св. Петром. Він не докорить таких за їхні гріхи, якщо вони покаються в них і звернулися до праведності. Швидше, Він скаже: “Чом ти

не прийшов раніше? Я був готовий допомогти тобі, як тільки ти заволаєш”.

ПОГРОЗИ МУК НЕ ЗМОГЛИ НАВЕРНУТИ СВІТ

Наші прабатьки вважали, що вони повинні намалювати перед очима грішника вічні муки від рук бісів. Їм здавалося, що такі картини будуть більш успішними в наверненні людей від гріха до праведності, ніж біблійний вирок, який каже, що заплата за гріх – смерть, “вічна погибель” (2 Сол. 1: 9). Але вони перестаралися. Їхнє послання не змогло повернути світ. Воно лише принесло муки святим, люблячим, богоподібним. Люди розсудили, що, ймовірно, у цьому є якась помилка, оскільки це суперечить усьому людському досвіду, що життя може зберігатися в таких невимовних муках. І тепер, з допомогою сучасної Біблії, чудових перекладів, посилай і т. д., Божий народ все більше дізнається, що Боже Слово правдиве і що його не треба спотворювати, і коли воно говорить про смерть, то це не означає життя в муках.

Дійсно, деякі говорили нам, що для їхнього розуму повне знищення існування, яке Бог повелів як долю для тих, хто відкидає будь-яку можливість і пропозицію спасіння, є для них більшим жахом, ніж життя в будь-якому стані. Одна з причин, чому воно викликає більший жах, безсумнівно, полягає в тому, що воно більш раціональне, і мислячі люди можуть прийняти і приймають його більш серйозно і надають йому більшої ваги. Визволення від вічної погибелі означає, що Спаситель готовий звільнити кожного представника роду Адама від вироку смерті – від гробу і всіх недосконалостей розуму і тіла, які є частиною смерті. Смерть Ісуса на Голгофі була достатньо вартісною, щоб скасувати гріхи першої людини і всіх тих, хто розділив з нею вирок смерті. Без смерті Христа не було би ні воскресіння, ні майбутнього життя.

Ще трохи, і вірні вийдуть у “першому воскресінні”, щоб бути співпадкоємцями Христа. Потім настане загальний підйом людства, включаючи пробудження людей зі всього світу від сну смерті. Допомога, надана Господом Петру, відповідає більшій допомозі всьому світу. Вона також ілюструє, яким чином ті, хто вже став Божими дітьми, будуть у небезпеці згрішити знову, якби не рука допомоги нашого Господа.

ЗАЧАТИЙ БОГОМ НЕ МОЖЕ ГРІШИТИ

“Кожен, хто родився від Бога [зачатий Богом], не чинить гріха, бо в нім пробуває насіння Його. І не може грішити”
(1 Івана 3: 9).

Як у людській природі є земне зачаття і земне народження, так само, як інформує нас Святе Письмо, Господь має намір протягом цього Євангельського віку розвивати істоти нової природи. Про них сказано, що вони спочатку зачаті святим Духом у часі їхнього посвячення, потім відбувається їхній розвиток і в кінцевому підсумку вони “народжуються з мертвих” як “члени Тіла Христового” – учасники “Його воскресіння”, “Першого Воскресіння”, Головного Воскресіння.

Силою, яка дає зачаття, Святе Письмо називає Слово Правди. Через це Слово Бог спочатку діє в нас, і якщо ми відповідаємо на це притягнення, то через віру ми будемо приведені до близьких стосунків з Христом, визнаючи Його як Носія гріха, як Великого Заступника, готового надати нам частку у Своїй заслугі, тим самим виправдовуючи нас від Адамового гріха і недосконалостей плоті, які ми більше не схвалюємо. Боже Слово переконало нас, що всяка неправедність є гріхом, і ми, прийшовши до стану, в якому бажаємо бути в згоді з Богом і праведністю, дізнаємося з Його Слова, що ті, хто бажає стати повністю Його за теперішнього часу і прийняти Його запрошення стати членами Тіла Христа, щоб разом з нашим Господом віддавати земне життя, можуть “повіддавати свої тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу свою”.

Коли ми це робимо, наш Господь Ісус, Заступник, приписує нам Свою заслугу, і ми прийняті Отцем у цей “час сприятливий” (Хом.) – в Євангельському віці, коли вибирається повне число “вибраних”. Про прийняття Отцем свідчить наділення святим Духом, і ми є “зчаті [в даному тексті неправильно перекладено “народжені”] Богом”. Оскільки слово, яке використовується для “народжений” і “зчатий”, у грецькій мові одне і те ж (γενναο), контекст повинен вказати, яке з них слід використовувати. У даному випадку це повинно бути слово “зчатий”, тому що Нове Створіння в даний час є лише зародком;

у нього немає нового тіла; у нього всього лиш новий розум, нова воля, нова вдача, породжена Духом Правди і прийнята Отцем як зачаття до духовної природи.

Все, що пов’язане з цим Новим Створінням, є чистим і безгрішним. У ньому немає ні Адамового осуду, ні недосконалості, і ніколи не було. Воно не може дати згоди на гріх, бо не є в згоді з гріхом. Бажання грішити, [R4615] яке все ще може таїтися в занепалих членах нашого тіла, можна назвати, за висловом апостола, “гріховними пристрастями”, або боротьбою плоті. Плоть вважається мертвою, але насправді вона не мертва, а лише “вмирає щодня”. Нове Створіння, борючись з плоттю і умертвляючи її, робить поступ відповідно до своєї енергії й успіху в цьому напрямку.

“В НІМ ПРОБУВАЄ НАСІННЯ ЙОГО; І НЕ МОЖЕ ГРІШИТИ”

Якби ця нова воля, цей новий розум, який Бог прийняв і визнав як Нове Створіння, схвалив коли-небудь свідомо, навмисно гріх і потурав йому, це доводило б, що Дух Господа, новий розум зник, тому що тільки нова воля, нова вдача в даний час представляє це Нове Створіння. Не плоть, не сіра речовина, а саме воля контролює мозок і намагається регулювати думки і наміри серця, а також, наскільки це можливо, всі дії в повсякденному житті. Нова воля – це Нове Створіння в найбільш прямому значенні. Якщо ж воля перестала бути в згоді з Божою волею, то вона загинула як нова воля і є лише оживленою старою волею. Це вказувало б на те, що насіння правди, насіння цієї Божої сили, померло в такій особі, адже, поки “в нім пробуває насіння Його,.. [він] не може грішити”. Така особа не може навмисно і свідомо схвалювати гріх або практикувати його.

Нова Воля може іноді потрапити в пастку, тому що воля особливо ототожнюється з тілом, з людським мозком, а значить, з усіма життєвими справами. У такі хвилини вона може стати недбалою до своїх обов’язків і правильності своєї поведінки, і тоді Нове Створіння може зробити помилку, але воно не може бути Новим Створінням і при цьому мати волю або намір робити зло всупереч праведності, Божественній волі і наміру.

“Коли ж кажемо, що не маєм гріха, то себе обманюємо, і немає в нас правди” (1 Ів. 1: 8). Як узгодити цей текст з попереднім? – ось питання, яке постає перед нами. Апостол не говорить тут, що грішить наша плоть, а ми не грішимо. Ми також не думаємо, що він говорить: “Якщо людина каже, що її плоть не грішить, то вона обманює”, а вважаємо, що він говорять: “Коли ж кажемо [ми, Нові Створіння], що не маєм гріха, то себе обманюємо, і немає в нас правди”. Таким чином, Він говорить, що ми, Нові Створіння, відповідальні за гріх. Ми вважаємо, що вирішення цього знаходиться в різниці між волею, намірами, Нового Створіння і здатністю Нового Створіння. Нове Створіння ніколи не грішить добровільно, ніколи не робить навмисне зла, але може пійматися в пастку злими нахилами свого занепалого плотського тіла.

Це земне тіло вважається мертвим, і Бог не має до нього ніякого відношення. Бог не судить мертві речі і не має з ними справи. “Ви вмерли”, якщо мова йде про плоть. Отже, Бог не судить тіло; Він не бере до уваги, що робило ваше тіло, що робили ви як людська істота, тому що з Божественного погляду або записів ви більше не існуєте як людська істота. Ваше становище перед Богом – це становище Нового Створіння, але ви відповідальні за ваше тіло, ваш язик, ваші руки, ваші ноги і все, що вони роблять. Як управитель над ними, ви як Нове Створіння повинні використовувати їх якнайкраще, ви несете за них відповідальність.

Для прикладу: якщо людина має собаку і знає, що у собаки поганий характер, що він буде гавкати, кусатися і докучати сусідам, вона зобов’язана надіти на нього намордник або посадити його на ланцюг. Якщо собака в якийсь момент вирветься на свободу і вкусить когось, на нього не подадуть у суд, оскільки собака не несе ніякої відповідальності за те, що трапилося, але позов буде пред’явлений власнику собаки. Саме він несе відповідальність за те, що робить собака.

Отже, в Божественному суді ми, як Нові Створіння, несемо відповідальність за наше тіло – за те, що роблять наші руки, за те, що роблять наші ноги, і за те, що робить наш язик. Тому, якщо тіло грішить, Нове Створіння звинувачується в цьому гріху, яким би він не

був – тяжким або малим; і коли ми говоримо, що “тіло грішить”, ми просто надаємо цьому прийнятну форму, тому що знаємо, що в плоті немає жодної досконалості, що немає Нового Створіння, яке мало б досконале тіло і було б здатне дотримуватися Божого закону абсолютно.

“І ПРОСТИ НАМ НАШІ ГРІХИ, БО Й САМІ МИ ПРОЩАЄМО КОЖНОМУ БОРЖНИКОВІ НАШОМУ”

Таким чином, ми бачимо, що кожне Нове Створіння несе відповідальність за вади своєї смертної плоті. У Писанні вони називаються “гріхами” (“провинами”), і в Господній Молитві нам сказано, що саме ми повинні робити щодо цих провин. Коли ми молимося: “І прости нам гріхи наші, бо й самі ми прощаємо кожному боржникові нашому”, – ми не маємо на увазі Адамів гріх, який Бог не прощає, але який відшкодовується заслугою Христа, приписаною нам. Коли ми говоримо про “провини”, ми маємо на увазі ті гріхи, які ми, Нові Створіння, робимо ненавмисно, всупереч Божественного плану або закону, тому що ми упіймалися, потрапили в пастку наших недоліків або навколишніх умов і спокус життя. Вони можуть здолати Нове Створіння і відхилити від його напрямку, подібно до того, як піднесений до компасу магніт може викликати тимчасове відхилення його стрілки. Це не означає, що компас зіпсувався або що це поганий компас, тому що він тимчасово відхилився від правильного напрямку. Так і з нами: новий розум, нова воля перебуває в згоді з Богом, і все, що хоч в якійсь мірі може відхилити її, буде лише тимчасовим явищем і не обов’язково означатиме нашу недосконалість як Нових Створінь. Так само у випадку з компасом: якщо позбутися впливу магніту, стрілка компаса негайно звернеться на північ. Так і з нами: якщо непереборну спокусу вдалося прибрати зі шляху, наші серця як Нових Створінь відразу повернуться до відданості Богу. Ця ілюстрація, звичайно, не є ідеальною, тому що в компаса немає ні розуму, ні волі, ні сили, щоб поліпшити себе або збільшити свою стійкість до зовнішніх впливів.

Ці провини, коли ми приносимо їх до престолу благодаті, не отримують прощення, хіба що ми маємо Заступника, але навіть тоді наш Заступник не зможе зробити для нас нічого,

за тим винятком, якщо в Його розпорядженні є заслуга, яку Він може надати за нас, тому що Бог діє за принципом суворості і абсолютної справедливості. Тому, коли ми приходимо до престолу небесної благодаті, основою нашої віри і впевненості має бути наявність великого Первосвященника, Який увійшов за нас у “Святе Святих”; що цей Великий є нашим Заступником перед Богом, і що основою Його ефективного клопотання є заслуга Його жертви – що Він має чим задовольнити Справедливість у справі всіх тих недоліків, які ми маємо мимоволі, ненавмисно.

Бог міг влаштувати так, щоб заслуга жертви Христа була не тільки ефективною “в прощенні давніших зоблених гріхів” (Дерк.), тобто покритті їх у момент прийняття нас як Нових Створінь, але й була застосована за всі подальші недоліки плоті до самого кінця нашого життя. Але Він не зробив цього, і, очевидно, задумав це для нашої користі, щоб ми, коли згрішимо, мали упокорюючий досвід бути змушеними прийти “до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать”. Всякий, хто мав як Божа дитина хоч якийсь досвід звертання до престолу благодаті, безсумнівно, в якійсь мірі відчував це упокорення.

Якщо, наприклад, Нове Створіння виявить, що воно зробило ту саму помилку вдруге, це принесе особливе упокорення, і кожне додаткове упокорення має змусити Нове Створіння все більше прагнути до того, щоб цей конкретний урок був добре засвоєний, щоб ніколи більше не потрібно було звертатися до Господа за прощенням. Ми бачимо в цьому Господньому порядку велике благословення, яке полягає в тому, що він триматиме нас у покорі, а також змушуватиме постійно приходити до престолу благодаті і усвідомлювати той факт, що ми недосконалі плоттю; звертатиме наш погляд на критерій, встановлений Богом, щоб побачити, якою мірою ми недосконалі; спонукатиме нас щодня спостерігати за собою, щоб ми зростали як Нові Створіння. Виходячи з цього, апостол Павло, звертаючись до Нових Створінь, каже: “А коли хто згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного”.

Слід розуміти, що апостол тут мав на увазі, що коли хто згрішить через те, що не має

досконалого тіла, згрішить через недосконалість плоті і оточуючих спокус, проте, як Нове Створіння, бажає виконувати Божу волю, то нехай він “приступає з відвагою до престолу благодаті”. Нехай він набере сміливості прийти. Нехай він не зволікає прийти. Насправді, ми знаємо, що багато хто зволікає приходити до престолу благодаті; їм соромно йти до Небесного Отця, щоб визнати, що вони зазнали чергової невдачі. І якщо їм заважає сором чи гордість, чи знеохочення, то вони знаходяться у великій небезпеці, тому що чим довше вони залишаються осторонь, тим серйозніше їхнє становище, тим холодніше буде їхнє серце і більше буде плям на їхній “одежі праведності”.

ВЕЛИКА ГРОМАДА ПОВИННА ВИПРАТИ СВОЮ ОДІЖ І ВИБІЛИТИ ЇЇ

Тому ті, хто найбільш ревний у душі і повністю перебуває у згоді з Господом, дуже піклуються про те, щоб жодна пляма не забруднила їхньої одежі праведності; і, якщо з’явиться хоча б одна, вони одразу поспішають очистити її кров’ю Христа, тоді як інші, які обирають відмінний шлях, поступово стають все більш недбалими, поки їхня одежа не робиться заплямленою, поки хмара між ними і Богом не стає щораз темнішою. Їх може поглинути світськість і вони можуть остаточно зазнати покарання Другою Смертю. Навіть у випадку тих, з ким все закінчується не так серйозно, ми бачимо картину, дану нам у Святому Письмі, що показує, наскільки плачевним є їхній стан. Вони не будуть визнані гідними перебувати в “Малій Черідці”; вони [R4616] не будуть визнані гідними належати до Царського Священства; вони повинні отримати багато різок, і найвище становище, яке вони можуть досягти, – це місце в позаобразній громаді левитів, “Великій Громаді”, в якості слуг Царського Священства.

Ця картина дана нам, пам’ятаємо, в Об’явленні, 7-й розділ, де показано, що “Велика Громада” випрала свою одежу і вибілила її в крові Агнця. Не було б ніякої необхідності в очищенні всієї одежі, коли би вся вона не була заплямлена. Ті, хто береже свою одежу незаплямленою від світу, помічаючи кожну пляму, яка з’явилася, і негайно приходючи до престолу благодаті, щоб вони, як Нові Створіння, могли “ходити в

білому”, бажані в очах Господа. Саме до цього класу ми всі хочемо належати.

КОЛИ НОВЕ СТВОРІННЯ ПЕРЕСТАЄ ІСНУВАТИ?

Зараз пора запитати, як Христос виступає в ролі Заступника за гріхи Нового Створіння і застосовує Свою заслугу за їхні гріхи? Ми відповідаємо, що всі гріхи, які ставляться за провину Новому Створінню, – це земні слабкості і недосконалості, і вся заслуга Христа – земного роду. Йому немає що віддавати з небесного. Принесена Ним жертва була земною жертвою, заслуга якої була приписана тим, хто приходить до Отця через Нього. Тому Його заслуга, коли мова йде про Нове Створіння, застосовується тільки за земні гріхи й ненавмисні гріхи.

Якщо Нове Створіння невірне в тому значенні, що дає згоду на гріх, тоді Нове Створіння перестає існувати – більше немає Нового Створіння. Але Нове Створіння може заснути і таким чином потрапити в пастку. Наприклад, може бути слуга, який у серці відданий своєму господареві і не захоче входити в змову з грабіжниками, щоб ті проникли в дім; але якщо цей слуга недбалий у пильнуванні дверних замків, і злодій через таку недбалість проникне в дім, то він буде вважатися невірним і в такій самій мірі на ньому буде провина. Якщо ж він потурав мародерам і грабіжникам і відкрив двері, щоб впустити їх, то він вже не слуга; він вже не член цього дому, а ворог. Він сам стає грабіжником.

Тому, якщо ми, як Нові Створіння, потураємо гріху, накопичуємо для плоті і стежимо за можливостями вступити в стосунки з гріховними речами, то Нове Створіння в цьому випадку перестає бути Новим Створінням. Така особа – старе створіння. Вона всього лиш маскується, і для неї більше немає надії. Вона втратила надію. Але якщо вона була безтурботною, і грабіжники (ми говоримо про ці гріховні нахили як про грабіжників) підступно втягнули її в розмову – один з них вмовляє її тримати двері відчиненими для розмови, а інший заходить звідкись збоку і проникає всередину, то вона несе відповідальність у тій мірі, в якій мала справу з будь-яким з цих впливів. Вона не має права мати щось спільне з гріхом. Вона не має права спілкуватися з гріховними речами. Вона не повинна мати нічого спільного з безплідними ділами темряви або бути в згоді з ними в якому б то не було сенсі

слова, але повинна відвертатися від них, як від ворога. Ми не маємо права на стосунки з тим, що заборонив господар дому, ані на сприяння цьому. Господар нашого дому – Христос Господь, тому Його волю і Його керівництво потрібно поважати не тільки зовні, немовби намагаючись зберегти будинок у безпеці, але в повній мірі опираючись і ставлячись як до ворогів до всього, що не перебуває у згоді з Ним. Чим міцніше ми закріпимо цю думку в нашій свідомості, тим більшу силу знайдемо, яка буде підтримувати нашу нову волю в цьому опорі гріху.

“ЩОМИТІ ПИЛЬНИМ БУДЬ”

На основі Святого Писання, а також нашого власного досвіду і досвіду багатьох інших, яких ми знаємо, будь-який гріх, що приходить на Нове Створіння, приходить дуже підступно і, як правило, непомітно. Відкритого нападу, на зразок кинутого каменя, ніколи не буває. Перед таким нападом можна було би негайно замкнути двері, а це – улесливі, хитромовні гріхи, які здаються чимось правильним. Повернемося до ілюстрації з собакою: коли ми відчуваємо, що є привід відв’язати ланцюг, щоб собака міг зробити щось корисне своїми зубами – когось навмисно вкусити, – саме тоді ми відкрито піддаємо себе небезпеці. Ми повільно вчимося повною мірою усвідомлювати факт, що собака не повинен нікого кусати – ні друзів сім’ї, ні ворогів сім’ї. Він повинен весь час перебувати на ланцюгу. Далі, скільки собака може гавкати? Ви можете легко зрозуміти, що це означає. Це лихослів’я. Якщо собака продовжує гавкати, він буде драгувати не тільки членів сім’ї, а й сусідів, друзів і навіть ворогів. Нове Створіння не має права допускати цього. Його язик може говорити про хороше, і тільки про це. Це абсолютний наказ: “Щоб нікого не лихословили” (Дерк.) – не тільки нікого в Церкві, а й нікого поза Церквою, і в цьому випадку “нікого” має на увазі і чоловіків, і жінок.

Ми можемо запитати: коли наш Господь Ісус піднявся на висоту, щоб “з’явитись тепер перед Божим лицем за нас”, чи Він застосував всю Свою заслугу? І якщо так, то що Він має тепер, щоб застосувати за щоденні провини, які ми не зумисне і не по своїй волі робимо і з причини яких нам сказано приходити з відвагою до престолу небесної благодаті і пам’ятати, що ми маємо Заступника? Відповідаємо, що наш

Господь, коли помер, віддав у руки Отця всю заслугу Свого земного життя, але не застосував її для якогось конкретного використання або цілі. Він просто сказав: “Отче, у руки Твої віддаю Свого духа!” – все Моє віддаю Отцю. Коли Він піднявся на висоту, усі ці земні життєві права були в руках Отця, перебували, так би мовити, у банку. Але одна справа – мати щось у банку, а інша – передати гроші іншим. Наш Господь поклав Свою заслугу, так би мовити, у небесний банк, і вона була там на Його рахунку, коли Він піднявся на висоту, щоб надати її.

Як Він надав її? Він не надав всю Свою заслугу якійсь одній особі і, як тільки ця особа закінчила її використовувати, надав всю заслугу іншій особі. Вся Його заслуга, до кожної дрібниці і в найширших межах, які вона могла охопити, була залишена в руках Бога, і Він не надав її всю за один раз, а лише брав необхідне. Якби ми говорили про фінанси, то сказали б, що Він взяв багато частин з цього депозитного вкладу. Він приписав частину цієї заслуги кожному, хто повірив у Нього, залишив гріх і вчинив посвячення, подібне до посвячення, яке Він сам учинив, а також прагне йти Його слідами до кінця мандрівки.

Отже, заслуга нашого Господа була не тільки для віруючих, які жили під час Його смерті, але й для нас, що живуть нині, і для всіх посвячених віруючих з класу слухняних, а також для всіх їхніх інтересів. І хоча вся вона була віддана в Божі руки з цією метою і залишена там як забезпечення для всього цього класу, проте вона була роздана так (індивідуально застосована), як кожен мав у ній необхідність. У той час було лише невелике число учнів, близько п'ятисот братів, і заслуга (застосування заслуги), щоб покрити їхній Адамів гріх і зробити їх прийнятними жертвами, була дарована миттєво, у результаті чого святий Дух зійшов на всіх, хто знаходився в стані очікування в П'ятидесятницю. Відтоді Господь надає Свою заслугу всім, хто приходить до Отця через Нього. Ця заслуга не застосовується ні за кого іншого, і вона приходить з того ж витoku і джерела благодаті. Вона достатня для застосування не тільки за всі гріхи, недосконалості та недоліки минулого, але й за всі недосконалості і недоліки, поки ми залишаємося у плоті, тому що вона не була дана повністю ніколи, а залишається як постійне джерело постачання, з якого ми можемо черпати щодня.

R5614 (1910 p.)

ХЛІБ З НЕБЕС МАТВІЯ 14: 13-21; 15: 29-39

Заголовний текст:

“Я хліб життя” (Івана 6: 35).

Євангелії розповідають нам про два зовсім різних чуда нагодування натовпів людей у безлюдному місці. В одному випадку число нагодованих було п'ять тисяч, в іншому – чотири тисячі. В одному випадку юнак приніс п'ять маленьких ячмінних коржів і дві риби; в іншому – учні самі мали сім хлібів і кілька риб. В одному випадку після трапези було зібрано дванадцять кошів, повних шматків; в іншому – сім повних кошів. Євангеліє від св. Матвія дає опис обох цих чудес. В обох випадках існувала ймовірна потреба зробити чудо, і ця потреба спонукала нашого Господа проявити співчуття і скористатися з Божественної сили. Зауважимо, що в цих випадках Учитель використав для користі інших особливу силу, передану Йому під час хрищення зішестям Святого Духа. Але ми пам'ятаємо,

що Ісус відмовлявся використовувати цю силу самолюбно для власних потреб, навіть коли відчував голод після сорока днів у пустелі на самому початку Своєї праці, коли вивчав Святе Письмо, щоб пізнати розум Господа, як Йому страждати і стати Посередником Нової Угоди.

“А ДЕХТО ВАГАВСЯ”

Навіть серед тих, хто був з нашим Господом, не всі розуміли Його дивовижні чудеса, вірили в них і цінували їх. Там, де є бажання не вірити, там і є така можливість. Дійсно, Писання, очевидно, цілком правильно говорить, що віра в даний час є важкою річчю; і саме з цієї причини вона особливо цінується Господом у тих, хто вважає себе Його послідовниками. Святе Письмо дає зрозуміти, що віра – Божий дар, і в той же час вона є справою наших власних зусиль. Бог викладає факти і звертає на них нашу увагу. Ми повинні вміти оцінити ці факти і проявити

відповідну віру. Як сказано в Писанні, “віра не в усіх”. “Догодити ж [Богу] без віри не можна”; “Нехай станеться вам згідно з вашою вірою”.

Бог не зробив віру однаково можливою для всіх, оскільки не дав людству однакових можливостей для прояву віри, не даючи всім однаковою мірою знань, на яких повинна базуватися віра. І навіть серед тих, хто має необхідні знання, віра повинна в значній мірі залежати від структури мозку. У деяких людей майже немає віри, тоді як інші, з відмінною структурою мозку, схильні вірити у будь-що – бути легковірними і легко обманювати себе.

Хоча Бог говорить, що ніхто не може належати до Його Церкви, поклик до якої зараз відбувається, якщо у нього немає віри, включаючи необхідні знання як підставу для неї, проте Він не каже, що ті, у кого немає знань і віри, будуть за це передані демонам на вічні муки. Навпаки, такі особи вже в якійсь мірі позбавлені радості і благословення. Нездатність з їхнього боку виявити віру не повинна приносити їм додатково тих чи інших неприємностей. Бог постановив, що “віра від слухання, а слухання через Слово Христове”; що ніхто не може повірити, якщо не почує, і ніхто, крім віруючих, не матиме участі в спасінні Церкви, яке в даний час відбувається. Але Він також постановив і влаштував для величезної маси людей, яка ніколи не мала достатньо знань і віри, що усі ще зможуть прийти до спасеного стану. Дійсно, Бог спеціально зробив шлях віри в цьому віці “вузьким”, щоб тим самим Він міг вибрати дуже особливий клас. Але ці вибрані, ці обрані, як показує Святе Письмо, повинні стати Царськими Священиками наступного віку, які будуть просвіщати й навчати всі племена землі. “Тоді то розплющатся очі сліпим і відчиняться вуха глухим” (Іс. 35: 5). Тоді все в Божественному задумі, пов’язаному з людством, буде відкрито виявлене, стане ясно зрозумілим. Як каже Писання про той час, мандрівник, навіть простуватий, не повинен помилитися щодо шляху праведності. Давайте, однак, радіти, якщо ми належимо до числа блаженних, привілейованих у теперішньому часі, для яких Божі речі не є невиразними, – до числа тих, чий серця настільки співзвучні Безкінечному, що питання віри, виявлені нам у Святому Письмі, не здаються нерозумними.

МОВА ВІРИ

Ці чудеса раціональні з погляду Біблії і нераціональні з будь-якого іншого погляду. Безсумнівно, Божої сили, яка вирощує недавно відкрити “чудо-пшеницю” (до двохсот п’ятдесяти зерен з однієї зернини), достатньо для вирощування набагато більшої кількості зерна, якби виникла така необхідність. Хіба ми не оточені чудесами постійно? З одного і того ж ґрунту, з рослин, які ростуть поруч, ми отримуємо сині, червоні, білі, жовті та фіолетові квіти з насіння, які ми не могли розрізнити. Аналогічно з життям тварин – вівсяна каша, яка становить сніданок багатьох людей, сприяє росту людської голови і обличчя, рук і ніг, волосся і нігтів для чорної, білої і жовтої рас. Той самий овес, яким годують коней, мулів і ослів, підтримує абсолютно різні організми, що відрізняються формою і властивостями. Той самий овес, яким годують птахів і курей, дозволяє отримати пір’я, кігті і т. д. Хіба це не чудеса, які ми не розуміємо?

Якщо наймудріша і наймайстерніша людина у світі не може створити ні блоху, ні навіть найменше зернятко, яке проростає, то яким великим повинен бути Творець, Який створив усе суще і дав людині усе, чим вона володіє! Як ми можемо обмежити силу такого Творця, якого свого часу пізнали? Той, хто створив очі, хіба Він не бачить? Той, Хто створив руку, хіба Він не має сили? Той, хто створив людський мозок і зробив його таким, яким він є, хіба Він не володіє нескінченно більшою мудрістю і силою? Такий урок для нас з хлібів і риб.

Це – урок Божественної сили; урок, що Ісус з Назарета був Божим Сином, через Якого діяла Божественна сила. Цей урок підводить нас до думки, що той самий Ісус є призначений Отцем бути Спасителем світу. Досі тільки Церква, обрані, Його Наречена, була вибрана на основі віри. Незабаром нова епоха запровадить царювання знання і славних можливостей для відкриття очей усім, щоб побачити, пізнати, оцінити Божественні речі і прийти, при бажанні, до стану, в якому вони зможуть насолоджуватися “даром Божим – вічним життям в Христі Ісусі, Господі нашім”.

КРИХТИ ЗІ СТОЛУ ДІТЕЙ МАТВІЯ 15: 21-28

Заголовний текст:

*“Твоя віра велика, нехай буде тобі,
як ти хочеш”.*

Бог любить вірних і радіє, коли вони мають довіру до Нього. Його найбільші благословення є саме для них. У силу різних умов, пов'язаних з нашим народженням, не всім однаково легко прийняти Божественні обітниці і будувати життя на них, сподіваючись, що нагороди і благословення майбутнього з лишком компенсують жертви сьогодення. Однак, хоча в нинішньому віці тільки вірні здобудуть надзвичайно великі і дорожчі речі Божих обітниць, ми раді, що Творець все ж зберіг нижче благословення для тих, хто не може проявляти віру зараз, але з ким доведеться мати справу в Тисячолітньому віці на основі видимого. Наше сьогоднішнє дослідження добре ілюструє благодать Господа до тих, хто довіряє Йому.

Хананеянка була язичницею, а не ізраїльтянкою, і тому Господь не був у відносинах Угоди з нею: вона була однією з тих, хто в той час був без Бога і надії, тому що Божественне забезпечення з метою благословити поган ще не було відкрите для них. Коли Господь послав своїх апостолів проповідувати Євангеліє, зцілюючи всякого роду хвороби і виганяючи бісів, Він звелів їм уникати всіх, хто не був юдеєм, – поган і самарян. Ось Його слова: “На путь до поган не ходіть, і до самарянського міста не входьте, але йдіть радніш до овечок загинулих дому Ізраїлевого”. Чудеса нашого Господа, за малим винятком, обмежувалися до юдеїв. Тільки вони були народом в угоді з Богом. З цієї причини Ісус проігнорував прохання хананеянки, яка благала: “Змилуйся надо мною, Господи, Сину Давидів, демон тяжко дочку мою мучить”. Потім Він пояснив чому: “Я посланий тільки до овечок загинулих дому Ізраїлевого” і “Не годиться взяти хліб у дітей, і кинути щенятам”.

МОЛЯЧИСЬ ПРО СКИБКУ

Вираз “щенята” юдеї застосовували до поган в знак їхньої нижчості. Наш Господь просто використав вираз, поширений у Його дні і все ще поширений у Палестині. Але зверніть увагу

на віру жінки. Вона відповіла: “Так, Господи! Але ж і щенята їдять ті кришки, що спадають со столу їхніх панів”. Яка наполегливість, яка віра була проявлена в цьому! Як твердо вона вірила, що Господь – обіцяний Месія, спадкоємець престолу Давида! Як дав зрозуміти Ісус, у неї було більше віри, ніж у більшості юдеїв. Її прохання було задоволене: “О жінко, твоя віра велика, нехай буде тобі, як ти хочеш”. Її дочка була зцілена в той же час.

У цьому дослідженні є кілька уроків для нас. Якими б деградованими ми не були за своєю природою, за спадковістю, з причини оточення; наскільки б ми не були залишені без Божої ласки, ми все одно можемо дізнатися про божественне співчуття. Послання говорить: “Бог є Любов”. Якщо Він вирішив проявити Свою прихильність у першу чергу до дітей Авраама, то це не означало, що Він не відчував любові або турботи до решти людства. Просто Божественна ціль повинна дійти до людства божественно призначеним шляхом і свого часу в Бога. Можемо бути впевнені, що коли ми досягнемо пункту досконалого знання, то після цього ми побачимо мудрість кожної риси Божественного задуму. Наприклад, з людського погляду здається дивним, що Бог дозволив царювання гріха і смерті у світі протягом 6000 років, коли в Нього є повна влада сказати слово, повалити сили зла і ввести благодатні впливи благословення для визволення людства від влади гріха і сатани, невігластва і забобонів, дати світло на місце темряви, знання про Бога на місце невігластва і засліплення. Вивчаючи Божественний План Віків, ми засвоюємо урок, що Бог спочатку обере клас Церкви, а потім буде використовувати вибрану Церкву як шлях благословення всього людства.

Ще трохи, і дозвіл гріха, випробування і труднощі нинішнього життя послужать обробці і поліруванню “вибраних”. Ще трохи, і вони будуть перемінені на славу подоби свого Відкупителя за завісою. Потім мине ще трохи часу, і будуть роздані благословення, давно обіцяні всьому світу. Спочатку Божі діти будуть нагодовані з

цього столу, а потім решті людства не просто будуть падати крихти, але їй дістанеться багата і щедра їжа, набагато краща і рясніша, ніж ми могли просити або думати.

ПОСТРАЖДАЛІ ВІД ДИЯВОЛА

Велика і важлива істина полягає в тому, що багато людських істот у тій чи іншій мірі одержимі злими духами-демонами – не духами людських істот, а упалими ангелами, як про це сказано в Писанні. Багато людей роками ведуть боротьбу з цими впливами демонів, але, не будучи правильно поінформовані про біблійне вчення з цього приводу, вони все більше потрапляють під окультний вплив, який загрожує їм повною втратою розуму. Мабуть, дочка хананеянки була уражена якоюсь подібною недугою. Схоже, вона

розуміла, що є тільки одне джерело, звідки вона може отримати допомогу. Звідси її наполегливість, коли вона упізнала Господа.

В іншому сенсі цього слова можна сказати, що будь-який гріх і хвороба є лихом від диявола, тому що всі вони безпосередньо або через спадковість є справою сатани. Так наш Господь сказав, що сатана вбив наш рід своєю брехнею матері Єві: “Він був душолюб споконвіку, і в правді не встояв”. Через його брехню наш рід потрапив у хвороби, розумові, моральні та фізичні, і стрімко опускається в могилу. Дякувати Богу за великого Визволителя; дякувати Богу також за те, що Його великий день визволення, Тисячолітній вік, вже поруч!

R4627 (1910 p.)

ТАЄМНІ ПОМИЛКИ І СВАВІЛЬНІ ГРІХИ

*“Від таємних очистиь Ти мене, і Від свавільців
Свого раба заховай, нехай не панують вони
надо мною, тоді непорочним я буду, і від про-
вини великої буду очищений. Нехай будуть із
волі Твоєї слова моїх уст, а думки мого серця
перед лицем Твоїм, Господи, скеле моя й мій
Спасителю” (Псалом 19: 13-15).*

Ця пророча молитва добре відображає стан серця повністю посвяченого і щирого християнина. Навіть розуміючи, що Бог “виявив Свою праведність в прощенні давніше зроблених гріхів” (Дерк.), завдяки Своїй благодаті в Христі Ісусі, приписавши Йому наші гріхи, а Його праведність – нам, тим, хто вірить у Нього, все ж добре навчена душа усвідомлює свої помилки, свої упущення. Ці таємні помилки можуть бути двоякого роду: (1) Це можуть бути помилки, які були таємницею для нас самих у мить скоєння – промахи, ненавмисні провини. Звичайно, щире серце, прагнучи повного спілкування з Господом, буде шкодувати навіть про свої ненавмисні упущення і буде докладати зусиль і молитися про Божественну благодать, щоб отримати перемогу над ними. Але крім них є й інші таємні помилки, таємні в тому сенсі, що вони не знані нікому, крім нас самих і Господа (недосконалості, помилки розуму), перш ніж вони набудуть зовнішньої форми дійсних і свавільних гріхів.

Всі християни, які мають досвід на добрій дорозі, досвід боротьби з гріхом і собою, засвоїли, що не може бути зовнішніх, тобто свавільних гріхів, які не мали б свого початку в таємних помилках розуму. Гріховна думка може бути пов’язана з гордістю, яка домагається самозвеличення; вона може бути пов’язана зі скупістю, яка пропонує незаконне придбання багатства; або це може бути якесь інше плотське бажання. Сама по собі поява цієї думки в нашій свідомості не є гріхом. Це просто дія наших здібностей і оточуючих впливів, які запитують у нашої волі, чи згодні ми на такі думки. Багато хто дає згоду на погані думки, але в той же час категорично відкидає будь-які пропозиції робити погані вчинки. Але якщо таку думку плекати, то це буде таємна помилка, і її розвиток, безсумнівно, буде вести до більш відкритої і свавільної гріховної поведінки, тенденція якої завжди спрямована від поганого до ще гіршого. Для прикладу: припустимо, нам прийде на розум думка про спосіб, яким ми могли би просувати власні інтереси слави, честі або репутації, підриваючи вплив і репутацію іншого. Як швидко зла, егоїстична думка, якщо її триматися, призведе до заздрості і, можливо, до ненависті та ворожнечі! Майже напевно вона призведе до лихослів’я, наклепу й інших учинків плоті та диявола. Зачатки завжди малі, і, відповідно, з ними набагато легше

впоратися, ніж з їхньою розвиненою формою. Звідси пророча молитва: “Від таємних очисти Ти мене”, і таким чином стримай, тобто вбережи мене від свавільних гріхів.

У Посланні Якова (1: 14, 15) читаємо: “Але кожен спокушується, як надиться й зводиться пожадливістю власною. Пожадливість потому, зачавши, народжує гріх, а зроблений гріх народжує смерть”. Тут ми маємо ту саму думку, висловлену по-іншому. Спочатку спокуса полягає в тому, щоб представити розуму пропозиції, які є нечисті, недобрі або невірні по відношенню до зобов’язань. Але поки що немає ні гріха, ні помилки. Помилка починається тоді, коли ми накопичуємо погані думки, починаємо перебирати їх у розумі і розглядати привабливі сторони, які вони можуть запропонувати. Саме тут пожадливість (прихильність злу замість опору йому) дає початок таємній помилці. У процесі розвитку – який у багатьох випадках, при сприятливих обставинах, може бути дуже швидким, – гріх (або свавільні, зовнішні вчинки гріха) призводить, скажімо, до лжесвідчення проти ближнього, або клепу, або інших злих учинків. І якщо поганий шлях почався з розпалювання поганих думок і перейшов у свавільний гріх, існує велика небезпека, що в кінцевому підсумку це торкнеться всього життєвого шляху і приведе порушника до того стану, в якому він вчинить великий проступок – добровільний, свідомий, навмисний гріх, покарання за який – смерть, “Друга Смерть”.

Очевидно, кожен розсудливий християнин буде постійно звертатися з такою натхненною молитвою про очищення від таємних помилок, щоб цим утриматися від свавільних гріхів. Молячись усім серцем, він також буде стежити за тим, щоб не допускати цих зачатків гріха і підтримувати своє серце в чистому і незайманому стані, постійно звертаючись до джерела благодаті за своєчасною допомогою. Той, хто намагається жити свято і близько до Господа, тільки оберігаючись і уникаючи зовнішніх, або свавільних гріхів, але нехтує початками гріха в потайних закутках власного розуму, намагається робити правильну річ дуже нерозумним і безрозсудним чином. Так само ми можемо намагатися запобігти віспі зовнішньою чистотою,

але при цьому дозволяючи мікробам хвороби проникнути в наш організм. Бактерії, зародки свавільних гріхів проникають через розум, і антисептики та бактерициди правди і її духа повинні зустріти і швидко вбити бактерії гріха, перш ніж вони приживуться і приведуть нас до такого стану зла, який проявиться в нашій зовнішній поведінці.

Наприклад, всякий раз, коли бактерії гордості і самозвеличення проявляють себе, слід негайно ввести протиотруту з великої медичної лабораторії Господа для зцілення душі. Правильна доза для боротьби з цим видом бактерій міститься в словах: “Хто бо підноситься, буде понижений, хто ж понижується, той піднесеться”; і “Перед загибллю гордість буває, а перед упадком бундючність”.

Якщо думка, що з’являється в нашому розумі, буде бактерією заздрості, то слід негайно застосувати протиотруту, яка говорить, що заздрість – один із вчинків плоті та диявола і суперечить Духу Христа, який ми прийняли як свій, виходячи з нашої Угоди. І давайте пам’ятати, що заздрість тісно пов’язана зі злістю, ненавистю і ворожнечею і, як правило, йде слідом за ними, а ті при деяких обставинах означають вбивство, як це тлумачить наш Господь (1 Ів. 3: 15; Мт. 5: 21, 22).

Якщо бактерія, яка з’являється в нашому розумі, – жадібність з пропозицією неправедних способів її задоволення, то давайте негайно застосуємо до неї ліки, дані в Господньому Слові, а саме: “Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занепасть?”, “Бо корінь усього лихого то грошолобство, якому віддавшись, дехто відбились від віри й поклали на себе великі страждання”.

Чим більше уваги ми будемо приділяти цій темі, тим більше будемо переконуватися на власному досвіді в істинності висловлювань Святого Письма, що початками гріха є таємні помилки розуму, і тим більше ми будемо цінувати твердження Слова: “Більш, ніж щось інше, пильнуй своє серце [розум, почуття], бо з нього б’ють життя джерела” (Притч. 4: 23, Хом.).

Але ми не повинні дивуватися, що Бог влаштував нас таким чином, що дозволяє спокусам приходити в наш розум, і ми не повинні молитися

про те, щоб у нас не було спокус, бо якби не було таких навіювань, таких спокус, не було б і наших перемог, не було б перемагання гріха та лукавого. Але ми знаємо, що саме для цього ми зараз знаходимося в Школі Христа – не для того, щоб захистити нас від усіх спокус, але щоб ми могли навчитися у великого Учителя, як зустріти спокусника, і по благодаті та з допомогою нашого Учителя вийти переможно, переможцями в боротьбі з гріхом. Ступінь нашого успіху в цьому конфлікті буде багато в чому залежати від твердості нашої віри і довіри до великого Учителя. Якщо ми довіряємо Його мудрості, ми будемо суворо дотримуватися Його вказівок і з усією дбайливістю берегти наші серця [розуми]. Віра в мудрість Господа і в Його допомогу потрібна нам для своєчасної допомоги, щоб ми були цілковито слухняні Йому. Тому написано: “І оце перемога, яка перемогла світ: віра наша”. Тобто, саме завдяки прояву віри і слухняності, що впливає з неї, “в усьому цьому ми маємо повну перемогу завдяки тому, хто полюбив нас” (Хом.) і віддав Себе за нас.

Ми також не повинні шукати Божественної допомоги завчасно, скажімо, щоб Господь оберегав нас наступний рік, місяць або тиждень. Ми повинні знати, що якщо ми уклали Угоду з Господом і є Його, то Він поруч з нами повсякчас, у кожному випробуванні, у кожній спокусі, і Його підтримка готова бути задіяною для нас, якщо тільки ми приймемо її і будемо діяти відповідно. Отже, наші молитви повинні бути про

допомогу в час потреби; також це повинні бути загальні молитви про Господні благословення і про опіку на кожен день. У мить спокуси серце повинно підвестися до великого Учителя з усією певністю віри, визнаючи Його любов, Його мудрість і Його здатність допомогти нам, а також Його готовність зробити так, щоб усе сприяло на добре тим, хто любить Його. Звернення до Нього про допомогу в такий час потреби, безсумнівно, принесе нам раду Господа, допомогу і силу для праведності, правди, чистоти і любові. Так ми повинні щогодини перемагати, щодня перемагати і остаточно перемогти.

Труднощі багатьох полягають у тому, що вони шукають великих битв, замість того, щоб запобігти великим битвам, використовуючи те, що запропонував Господь, і очищаючи свій розум від таємних помилок. Маленькі битви, яких набагато більше, – це битви, в яких ми здобуємо перемоги і їхні кінцеві нагороди. “Людина, що стриму немає для духу свого [розуму, волі], це зруйноване місто без муру”.

Нарешті, величні наслідки послуху цій раді Господа, величні досягнення тих, хто вірно береже своє серце зі старанністю, є виражені в нашому тексті і цілком можуть бути повторені як щира молитва всіх освячених у Христі Ісусі: “Нехай будуть із волі Твоєї слова моїх уст, а думки мого серця перед лицем Твоїм, Господи, скеле моя й мій Спасителю”.

R4592 (1910 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.